

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

11. ÚNORA 2001

Z obsahu:

**Úkol pro budoucnost
hodnou člověka**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
24. ledna 2001
- strana 2 -

Církev?

Církev prý není
dostatečně otevřená
a nevede dialog se
současnou společností
- strana 4 -

Děti stojí

na prvním místě
Spisovatelka Karin
Strucková, statečná
bojovnice proti potratům
- strana 5 -

**Poselství Jana Pavla II.
k IX. světovému dni
nemocných**

- strana 8 -

**Malé smrti
a velká Smrt**

- strana 9 -

Důležité upřesnění

K poselství Dona Gobbioho
z 5. prosince 1994
- strana 10 -

**Poznání Boha
proměňuje**

Rozhovor
s P. Aliende Luco
- strana 10 -

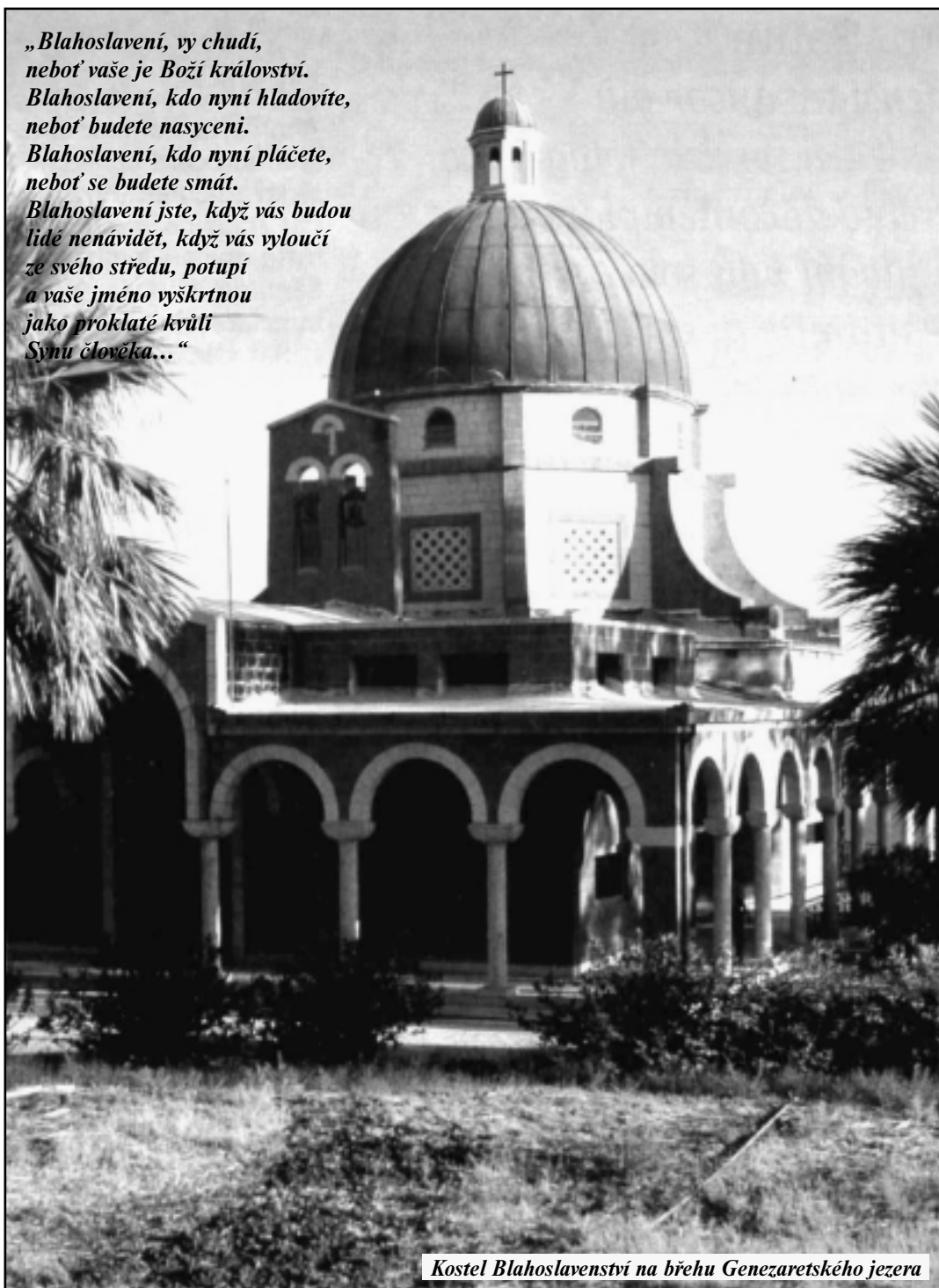
Upozornění čtenářům

- strana 16 -

Novo millennio ineunte

- zvláštní příloha -

*„Blahoslavení, vy chudí,
neboť vaše je Boží království.
Blahoslavení, kdo nyní hladovíte,
neboť budete nasyceni.
Blahoslavení, kdo nyní pláčete,
neboť se budete smát.
Blahoslavení jste, když vás budou
lidé nenávidět, když vás vyloučí
ze svého středu, potupí
a vaše jméno vyškrtnou
jako proklaté kvůli
Synu člověka...“*

Kostel Blahoslavenství na břehu Genezaretského jezera

Úkol pro budoucnost hodnou člověka

Když se podíváme na svět a jeho dějiny, zdá se nám na první pohled, že převládá prapor války, násilí, útisku, nespravedlnosti a morálního úpadku. Zdá se nám, že podobně jako v 6. kapitole Apokalypsy po zpusťování pláních země pádí jezdcí, kteří nesou tu korunu moci, tu meč násilí, tu váhu bídy a hladu, tu břítkou kosu smrti (srov. Zj 6,1-8).

Z čeho to pramení?

Tváří v tvář tragédii dějin a šířící se amorálnosti se nabízí znovu otázka, s níž se prorok Jeremiáš obrací na Boha, když dává hlas tolika trpícím a utlačným: *Jsi příliš spravedlivý, Hospodine, než abych se mohl s tebou přít; ale chtěl bych ti říct jen jediné slovo o spravedlnosti. Proč jsou záležitosti bezbožníků tak úspěšné? Proč jsou všichni zrádci klidní? (Jer 12,1)* Na rozdíl od Mojžíše, který z hory Nebo rozjímá o zaslíbené zemi (srov. Dt 34,1), nám se ukazuje nepokojný svět, v němž si Boží království s námahou razí cestu.

Svatý Ireneus v II. století našel vysvětlení v lidské svobodě, která místo aby sledovala Boží

oslepili, nýbrž ti, kteří se oslepili, setrvávají v temnotě vlastní vinou, zatímco světlo nepřestává zářit. Světlo nikoho neujařmuje silou, ani Bůh nikoho nenutí, aby přijal jeho umění.« (Adv. haer. IV, 39,3)

Obrácení skrze víru

Je tedy nezbytné ustavičné úsilí o obrácení, aby se napřímila cesta lidstva, aby si svobodně zvolilo, že bude následovat »Boží umění«, tj. jeho záměr pokoje a lásky, pravdy a spravedlnosti. Je to ono umění, které se v plnosti zjevuje v Kristu a které si osvojil konvertita Pavel z Noly tímto výstižným životním programem: »Mým jediným uměním je víra a hudbou je Kristus.« (Carme XX, 32)

představuje scéna evangelia s vichrem, který se strhl nad jezerem: »Mistře, Mistře, hyneme!« volají učedníci. A Kristus se jich zeptá: »A kde je vaše víra?« (Lk 8,24-25) S vírou v Krista a jeho království nejsme nikdy ztraceni a naděje na pokojný klid se opět vynoří na horizontě. Také pro budoucnost hodnou člověka je nutné dát znovu vykvést činné víře, která plodí naději. Jeden francouzský básník o tom napsal: »Naděje je rozehvělé očekávání dobrého rozsevače, je to nepokoj toho, kdo aspiruje na věčnost. Naděje je neskončenost lásky.« (Ch. Peguy, Sloupoví tajemství druhé Ctnosti)

Budovat Boží království

Všechny věřící by měla oživovat láska k lidstvu a k jeho blahobytu hmotnému a duchovnímu, k autentickému pokroku. Každý čin vykonaný pro utváření lepší budoucnosti, obyvatelnější země, společnosti více bratrské má podíl, třeba jen nepřímý, na budování Božího království. Právě v perspektivě takového Království člověk, živý člověk, představuje první a základní cestu církve (Evangelium života 2; Redemptor hominis 14). Je to cesta, po které jde sám Kristus, který činí ze sebe současně cestu člověka (srov. Jan 14,6).

Naděje proti strachu

Na tuto cestu jsme především povoláni, abychom vymazali strach z budoucnosti. Ten často sužuje mladé generace a přivádí je pak k lhostejnosti, k opuštění úsilí při realizaci životních úkolů, k otupělosti v drogách, k násilí, k apatii. Pak je třeba probouzet radost z každého dítěte, které se narodí (srov. Jan 16,21), aby bylo přijato s láskou a aby se pro

ně vytvořila možnost tělesného i duševního růstu. Tímto způsobem spolupracujeme na díle samotného Krista, který své poslání definoval takto: *Přišel jsem, aby měli život a měli ho v hojnosti (Jan 10,10).*

Nové jaro člověka

V úvodu jsme slyšeli poselství, s nímž se apoštol Jan obrací k otcům a synům, ke starcům

i k mládeži, aby dále společně bojovali a doufali, v jistotě, že **je možné porazit zlo i Zlého** v síle účinné přítomnosti nebeského Otce. Rozmnožovat naději je základním úkolem církve. II. vatikánský koncil nám zanechal v tomto směru osvětlující úvahu: »Právem lze předpokládat, že budoucnost lidstva je v rukou těch, kteří jsou schopni dát budoucím generacím důvody k životu a naději.« (GS 31)

V této perspektivě bych vám rád znovu předložil výzvu k důvěře, kterou jsem pronesl v proslovu k OSN v roce 1995:

»Nesmíme mít strach z budoucnosti. (...) **Máme v sobě schopnost moudrosti a ctnosti.** S takovými dary a s pomocí Boží milosti můžeme vybudovat ve století, které nastává, a pro příští tisíciletí civilizaci hodnou lidské osoby, pravou kulturu svobody. **Můžeme, musíme to udělat!** A když to uděláme, můžeme konstatovat, že slzy tohoto století připravily půdu pro nové jaro lidského ducha.« (Insegnamenti XVIII/2 [1995], str. 744)

L'Osservatore Romano
25. 1. 2001

Mezititulky a zvýraznění redakce Světla

záměr pokojného soužití (srov. Gn 2), zraňuje vztahy s Bohem, s člověkem a se světem. Lyonský biskup tehdy napsal: »Být nedokonalý není umění Boha, který dovede probudit syny Abrahamovy ze skály, ale je jím ten, kdo nechce následovat toto umění kvůli nedostatku vlastní dokonalosti. Není to tedy vina světla, že chybí těm, kteří se

Spolu s vírou vkládá Duch svatý do lidského srdce také semeno naděje. Víra je totiž, jak říká list Židům, *podstatou toho, v co doufáme, a ověřením toho, co nevidíme (11,1)*. V horizontu poznamenaném často ztrátou odvahy, pesimismem, volbou smrti, netečností a povrchností musí se křesťan otevřít naději, která pramení z víry. To nám

Ústava Božího království

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

**Radujte se a jásejte,
máte hojnou odměnu v nebi**

Až dosud hlásal Jan u Jordánu i Ježíš v Galileji, že se přiblížilo Boží království. Dnes, krátce po tom, co si Pán vybral svých dvanáct, chystá se vyhlásit program tohoto svého království. U takové příležitosti nesmíš chybět. Posad' se do předních řad mezi jeho učedníky. Velmi záleží na tom, abys správně pochopil ústavní zákon, který tu Ježíš vyhlásí. Připrav se na to usebraností a vroucí modlitbou.

Očekáváš také jako celý tento zástup, že slíbené království přinese hojnost, blaho a odstraní všechno, co tak tíží? Obnov v sobě neochvějnou víru, že to, co nyní uslyšíš, je vedeno jasným Božím záměrem: vrátit lidstvu dar, o který se připravilo svou nevěrností. Neboť způsob, jakým lidé hledají své ztracené štěstí na tomto světě, se zásadně rozchází s původním Božím záměrem a stal se nakonec takovou samozřejmostí, že se ti může Ježíšovo poselství jevit jako nepřiměřené, nebo dokonce jako absurdní. Připrav se proto na Ježíšovo slovo nejdříve tím, že se vážně zamyslíš nad výstrahou, kterou ti dnes adresuje prorok Jeremiáš: Vzbuď v sobě ochotu změnit své názory a postoje a opustit smýšlení, pokud je spřízněno se smýšlením tohoto světa, který *svým srdcem odstoupil od Pána*. Připoj se k těm, kdo Pánu *důvěřují* a jen v něm hledají svou oporu. Čím radikálněji chce Ježíš změnit tvé smýšlení, tím větší je ona všechno pomýšlení překračující blaženost, ke které tě chce přivést. Jsi-li už připraven uvěřit i tomu, co se přiči tvým dosavadním náhledům, odevzdej božskému Mistru bezvýhradně svou vůli: *Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.*⁽¹⁾

Blahoslavení jste vy, kteří jste chudí, hladoví, kdo nyní pláčete! Chápeš, co to znamená? Hlavní hybnou silou všeho dění kolem tebe je honba za majetkem, za požitkem, za rozkoší a potěšením za každou cenu. Pán tu naopak nejen blahoslaví a vyzvedává to, co je pro lidi tohoto světa předmětem strachu, ba přímo opovržení, ale naopak těm, kteří si tak zakládají na svém jmění, postavení, lidské chvále a na všem, co si podle svého soudu mohou dovolit, vyslovuje neúprosné *běda vám!*

Tak jednoznačná Ježíšova slova nemůžeš brát na lehkou váhu. Naopak, je ve tvém zájmu, abys z toho vyvodil nekompromisní závěry: Je-li pravdou, že všechny dnes tak zbožňované a vytoužené hodnoty nevedou k blaženosti,

ale k prokletí, znamená to, že názorový svět, který tak zobecněl a je tak samozřejmý, stojí na zcela špatných základech. S tímto způsobem smýšlení, hodnot a cílů je třeba se se vši rozhodností rozejít.

Nemáš k tomu odvahu? Hledej ji u Pána: Je snad špatné mít majetek a pokrmu do sytosti? Špatné je nacházet v nich takové zalíbení, jako by člověk už nic jiného nepotřeboval, jen tyto své falešné bohy. Podívej se kolem sebe. *Po ovoci je poznáš*⁽²⁾: Právě proto, že nemohou nasytit srdce, stvořené pro Boha, kvůli této nenasytné modloslužbě z jejich *nitra vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, pošetilost*⁽³⁾. Co je vrcholem této pošetilosti? Zaviněná, přímo chtěná tupost pro všechno, co je Boží. Jakmile lidé tohoto světa na místo Boha dosadili majetek, rozkoš, sami sebe a svůj prospěch, *pošetile říkají v srdci: Bůh není, zkažené, zvrácené jednají: všichni pobloudili, všichni se zkazili. Nikdo nedělá dobro.*⁽⁴⁾

Je možné chtít, abys uprostřed světa stál proti světu? Můžeš si být jist, že to od tebe nežadá žádný samozvaný fantasta, ale sám Boží Syn, který sám nastoupil cestu, kterou hlásá. Opustil nejněžnější náruč nejlaskavějšího Otce, který jej miluje od věčnosti, a přijal na sebe všechno to nepohodlí, které tu na zemi snášejí ti nejchudší a nejubožejší. Zanedlouho půjde ještě mnohem dále. Vzdá se i dobré pověsti a bude připočten k bezectným a prokletým. Radikální rozchod se světem je jedinou možnou cestou, jak přispět k záchraně světa. Vystoupit z řady a postavit se proti proudu vzbudí samozřejmě nejdříve velkou nelibost: *Budou vás nenávidět, vyloučí vás ze svého středu, potupí a vymažou vaše jméno jako proklaté kvůli Synu člověka. Ale vy jste blahoslavení!* I když o vás mluví jako o špatných lidech, *jedině když budou pozorovat, že konáte dobro, budou velebit Boha v den navštívení.*⁽⁵⁾ To je jediný způsob, jak se máš zalíbit světu, i když se tak nakonec stane až v den navštívení. Běda, když tě budou všichni lidé chválit z jiného důvodu! Znamenalo by to, že si kupuješ jejich přízeň jako *falešný prorok*. Již v první své písni tě žalmista povzbuzuje: *Blaze tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní, nepostává na cestě, kudy chodí hříšní, a nezasedá ve shromážděních rouhačů, ale má zalíbení v Hospodinově zákoně. Je jako strom u vody, nevadne a přináší ovoce.*⁽⁶⁾ Vstoupíš do království s takovou ústavou?

Pane, ke komu bych šel? *Ty máš slova věčného života!*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Sam 3,10; ⁽²⁾ Mt 7,16; ⁽³⁾ Mk 7,20-22; ⁽⁴⁾ Ž 14,1,3;

⁽⁵⁾ 1 Pt 2,12; ⁽⁶⁾ resp. žalm 1; ⁽⁷⁾ Jan 6,68

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 17,5-8

Toto praví Hospodin: „Prokletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, svým srdcem odstupuje od Hospodina! Je jako jalovec na pustině: nic dobrého se mu neukáže, svůj domov má v suchopárné poušti, v solném kraji, kde nelze bydlet. Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou je Hospodin! Je jako strom, který je zasazen u vod, který své kořeny vyhánil k potoku; když přijde vedro, nestrachuje se, jeho listí zůstává zelené, ani v suchém roku nemá starosti, nepřestává nést ovoce.“

2. čtení - 1 Kor 15,12.16-20

Bratři! Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých. Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal. A nevstal-li Kristus, vaše víra nemá cenu, protože pak jste ještě v svých hříších, a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli. Máme-li naději v Krista jen v tomto životě, pak jsme nejubožejší ze všech lidí. Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.

Evangelium Lk 6,17.20-26

Když si Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil (z hory) a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako proklaté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům! Ale běda vám, boháčů, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

Církev?

Církev prý není dostatečně otevřená a nevede dialog se současnou společností

Je tomu skutečně tak? Není to církev, kdo se vyhýbá dialogu. Církev oslovuje současnou společnost, kde může. Je to naopak současná společnost, která stále výrazněji odmítá vůbec církvi naslouchat a snaží se ji zatlačit zcela do soukromé oblasti. (Objevují se dokonce požadavky na přerušeni diplomatických styků a vyloučení Svatého stolce z místa pozorovatele OSN.) Smutnou skutečností je, že členové církve (také u nás) nevěnují dostatečnou pozornost tomu, co církev, jmenovitě její hlava a učitelský úřad říkají, takže sotva mohou vědět, jak církev oslovuje svět, a sami nemají, čím by jej oslovili.

Ozývají se varovné hlasy, že věnovat se plně vnitřnímu životu v církvi znamená uzavírat se do ghetta.

Každý živý organismus musí být sám v sobě ghettem, jinak nemá šanci přežít. Největším postrachem lidstva se stal virus HIV, který zbavuje organismus imunity a dává jej všanc kdekámu škudci. Vnitřní život církve se nemůže otevírat ničemu cizorodému, ať to pochází z Východu (např. okultismus a nihilismus), nebo ze Západu (spiritismus, satanismus či zednářství). Ale jestliže církev žije plně a bezpečně svým vnitřním životem, a to je život s Kristem a v Kristu, může tento život nabízet těm, kteří jej upřímně hledají. Vnitřní život a jeho svátostnou podstatu jsme si nevymysleli my, nýbrž nám jej dal náš Zakladatel, s nímž tvoříme jedno tělo. Pokud se nám na tomto vnitřním životě něco nelíbí, je to proto, že jsme jej ve skutečnosti nepoznali.

Je to uvědomělost, provolávat My jsme církev - ?

Je to, jako by určitý počet svalových buněk o sobě prohlášoval: »My jsme člověk.« Jistě,

tyto buňky jsou součástí lidského těla, ale nejsou samy o sobě konstitutivní ani pro toto tělo, natož pro osobu toho či onoho člověka.

Členství v církvi se diametrálně liší od členství v jakékoliv sekulární organizaci. Nikdo z nás církev neustanovil, ani ji neutváří, tím méně ožívuje. Církev je mystické tělo Ježíše Krista a do jeho života jsme vtěleni díky lásce našeho Spasitele mocí Ducha svatého. Pa-

Je naším úkolem intenzivním způsobem žít to, co nám Svatý otec staví před oči, tím, že rozjímáme o jeho spisech a prohlášeních a pronikáme do průlomu, který nám otevřel, abychom se dívali k horizontu a spatřili tu, která vystupuje z pouště, opřena o Milého (Pís 8,5).

Ta, která vystupuje z pouště, je Církev nového tisíciletí. Mons. Coffy mě pokaždé šokoval, když říkal, že se nacházíme teprve v červánkách křesťanství a Církev je ještě skrytá, protože jsem si myslel, že je to v rozporu s eschatologií. Velice jsem se mylil, protože když Církev a nevěsta volají Přijď!, pak se tak děje proto, aby Kristus byl všechno všem a vším.

V tomto církevním, mariánském a letničním jaru uvidíme, jak rozkvétá Církev, která je chudší než kdykoliv před tím, a stojí evangeliu blíže, vzdálena triumfalismu a kompromisů s mocnostmi, které řídí svět. Stává se pokornou, mírnou, i když je pronásledovaná, aby byl tento svět svažen krví a aby se jí tak dalo na vědomí, jak je velice milovaná, když pro ni lidé umírají.

Po všechna předchozí staletí nebyla Církev nikdy tak blízko evangeliu jako nyní a my musíme rozeznávat působení Ducha svatého a nemusíme se bát, že by se opět mohla stát slabou, naopak, bude stále krásnější, stále více bude tělem Kristovým, jehož rány vyzarují jeho slávu a jsou pramenem spásy pro svět.

Bratr Efraim v Římě 22. srpna 2000

tříme k Církvi, kterou Kristus přirovnává k vinnému keři, ale nejsme kmen, nýbrž pouze jeho ratolesti, které by mimo vinný kmen byly suchým chrastím.

Kdo jsou ti, kteří požadují změnu církve »zdola«?

Začít debatu o požadavcích skupin, které vystupují pod heslem »Církev jsme my«, nemá vůbec smysl. Pokud si tito disidenti opravdu myslí to, co prohlašují, pak jsou vším možným, jen ne jednou, svatou, katolickou, apoš-

tolskou církvi. Jejich požadavky jsou založeny na pouhé fikci o církvi, kterou si vytvořili, a z fikce se nedá žít. Diskutovat s nimi užitečně lze pouze o tom, jak napravit havarijní stav jejich víry.

Argumentuje se, že církev se musí změnit, protože mnoho lidí opouští církev.

Ať už pro to uvádějí jakýkoliv důvod, nejdůležitější okolností je fakt, že **nevědí, co opouštějí**. Protože se dá těžko předpokládat, že by měli tak krátkou paměť, je nejpravděpodobnější, že podstatu církve a své přináležitosti k ní nikdy doopravdy nepoznali ani neprožili. List plný života ze

mech a převratných pastoračních modelech a projektech, ale o pokání a úplném obrácení a bezvýhradném návratu ke Kristu. Ježíš Kristus je jediným tajemstvím našeho úspěchu.

Když se však začneme stále více starat, jak se nám daří být přitažliví, jak se zavděčit a zalíbit světu, myslíme při tom ve skutečnosti více na sebe než na to, abychom světu zvěstovali Boha Spasitele a jeho radostnou zvěst. Není divu, když pak těžce neseme, že svět nás stále více odmítá, ačkoliv nám to náš Spasitel předpověděl zcela jednoznačně.

Poukazuje se na to, že církví škodí ti, kteří tvrdosjinně lpějí na starých tradicích a »předkonzilních« formách.

Jaká je skutečnost? Balastem nejsou pro církev tzv. konzervativci. Právě jim je třeba poděkovat, že s vytrvalou trpělivostí sbírají, zachraňují a vracejí nám mnohé z toho, co jsme cestou lehkomyšlně odhodili, jako by to už pro nás nemělo cenu, a zatím jsou to nenahraditelné hodnoty.

Jako balast naopak vleče církev za sebou (nebo tlačí před sebou) houfy psychologizujících a sociologizujících sekularizátorů, kteří by chtěli druhým otevírat oči, ale sami nic nevidí, protože jim zcela schází pohled víry. Balastem pro církev jsou schnoucí a suché ratolesti, které spíše než ve vinném kmenu vidí svou budoucnost v bodláčí a kopřivách bujně a sebevědomě rostoucích kolem.

Stav církve nelze posuzovat pouze podle nespokojenosti německých či rakouských disidentů nebo českých intelektuálů, kteří po nich pošilhávají, ani podle nerozhodnosti některých západních biskupů. Stav církve nelze posuzovat podle názorů a průzkumů různých pastoračních teologů, kteří se snaží silou moci aplikovat nepoužitelné principy sekulární společnosti na živou skutečnost, která

SVĚDECTVÍ

Tor Vergata 19. 8. 2000

Najednou uprostřed programu, kde se vzal, tu se vzal, jeden mladý člověk se »propracoval« až k Svatému otci. Stojí před Svatým otcem a asi mu sděluje nějakou svou záležitost a Svatý otec mu žehná. Přirozeně, je tu i »služba«, která ihned přiskočila, aby ho odvedla, ale mládenec se chytil Svatého otce... a Svatý otec přidržel mládence, přitiskl ho na své srdce, patřil teď celý jemu a skutečně tu byl zcela pro něho. Mladý člověk plakal, mluvil a Svatý otec jej celou dobu držel ve své náruči. V tom okamžiku mi bylo jasné, že ten mládenec je zástupce nás všech mladých zde, a pochopila jsem, jak důležitý je každý mladý člověk pro Svatého otce... Současně byla pro mě tato scéna setkáním s Bohem Otcem, bylo mi jasné, že Bůh tak bere do náruče jednoho každého, a to mě tak dojalo, že jsem musela plakat nad nekonečnou láskou Boží...

Františka

Eucharistie je svátost přítomnosti Krista, který se nám daruje, protože nás miluje. Miluje každého z nás osobně jedinečným způsobem v konkrétním životě všedního dne: v rodině, mezi přáteli, ve studiu a v práci, při odpočinku a ve volném čase. On nás miluje, když naplňuje dni našeho života svěžestí. Miluje nás ale také tehdy, když v hodinách bolesti dopouští, že jsme navštěvováni zkouškami: Protože i skrze nejtvrďší zkoušky nám dává slyšet svůj hlas.

Ano, milí přátelé, Kristus nás má rád a miluje nás stále!

Jan Pavel II. 20. srpna 2000

není pouhé lidské seskupení, ale Kristovo mystické tělo.

Především se diametrálně liší místní církve západních společností a církve např. v Africe, Asii a Jižní a Střední Americe. A pokud zůstaneme na půdě blahobytného Západu, i zde má církve dvojí tvář. Je tu její zdravá menšina, která vůbec neživoří, netrpí odpady, pochybnostmi, lhostejností, indiferentismem

a mravním subjektivismem. Spíše je otázkou, zda to ostatní kolem, jakkoliv bujně organizované a strukturované, je ještě opravdu v plném slova smyslu církví, nebo je to odumírající odnož, která ztrácí spojení se svou hlavou. V tom případě je »reforma« církve docela prostá: Vrátit se k podstatě, vrátit se k Hlavě.

-bo-

Z technických důvodů byl článek „Poznání Boha proměňuje“ přemístěn ze str. 10 na str. 5 a článek „Děti stojí na prvním místě“ ze str. 5 na str. 6. Opravte si, prosíme, příslušné údaje v obsahu na titulní straně. Děkujeme za pochopení.

(red)

Poznání Boha proměňuje

Rozhovor s P. Joaquinem Aliendem Luco

Debatuje se o nauce církve. Mluví se o příkazech a zákazech. Postihuje to podstatu víry?

P. A. Luco: V křesťanské víře, když ji blíže rozvineme, jde o to, být dítětem, jde o víru, naději a lásku. Křesťanský život, jak to vyjádřil Pavel, znamená: In Christo Jesu. Ve víře jde o život v Kristu.

Tento život všechno proměňuje. Vidíme to v podobnosti o marnotratném synu. Jednání tohoto syna bylo strašné. Ale toto jednání nemohlo smazat skutečnost, že je synem. Víra je uznání mé existence jakožto dítěte. To první a rozhodující je, že uznávám Otce. Zde nepřichází ke slovu žádná laxní morálka, nýbrž to představuje správný řád.

A na čem se zakládá?

P. A. Luco: Křesťanský život je v podstatě odpovědí lásky na lásku.

Není dnešní pohled příliš zúžen, když se diskutuje jen o tom, co je správné a chybné chování?

P. A. Luco: To je funkcionální zřetel dekadentního křesťanství. Nepochybně je velmi důležité, jak člověk jedná. Ale vidět jen toto je bezduché. Otázka po duši je otázkou po bytí, po lásce. Kdo má jen funkcionální pohled, ztrácí dynamiku. Zde chybí oheň. Pak je křesťanství nudné. Když jsou zde pouze dogmata a pravidla, která člověk může přijmout a pochopit rozumem, všechno se stává bezduchým.

Kde je třeba hledat průlom?

P. A. Luco: Musíme si vyjasnit: Ve víře jde o osoby. Bůh mě tak miluje, že vydal svého vlastního Syna na smrt. To musím pochopit, to mě musí uchvátit - totálně. Když se mladý člověk zamiluje, pak se všechno ze dne na den změni. Když mladá žena porodí dítě, její existence se změni. Je zcela nová. Podobně je tomu se vztahem k Bohu. Jakmi-

le člověk udělá tuto zkušenost, stane se mnoho věcí. Chování se změni tak jako chování ženy, která se stala matkou. Z nové skutečnosti začne jinak jednat.

Mluví papež o této zkušenosti, když volá k nové evangelizaci?

P. A. Luco: Absolutně. Je to ochuzení církve, když tak málo zachází s tím, co je osobní. Přesně to však lidé hledají. Hledají domov, vlast. Církve se musí učit od Marie, jak se stát matkou. Přirozeně tento nový vztah, který zde vzniká, má důsledky pro jednání. Pak je možno mluvit o morálce.

Příklon k víře má tedy důsledky v jednání...

P. A. Luco: Žádný moralizující člověk není svatý. Světec jedná z věrnosti, z velice jemného svědomí. Ale přitom jedná ze skutečnosti, že je zapálen láskou k Bohu. Tato láska však není jen emoce, to není jen záchvat. Láska má obsah. Protože milovaná osoba promluvila. Když miluji Krista, pak přijímám slovo, které vyslovil. On založil Církev. I ona je osobou. Je mou matkou, křesťané jsou moji sourozenci, Svatý otec není nějakou dogmatickou akademií...

Jde tedy především o to, že křesťané vydávají svědectví o tomto vztahu?

P. A. Luco: Bezpodmínečně. Svědectví o tom, že žiji s trojediným Bohem a že žiji v něm. Žiji v Duchu svatém, tedy v Lásce, která mě vede, která mi otevírá novou existenci jakožto Božímu dítěti, jako druhému Kristu. A já se snažím žít stále pro Otce tak, jak to dělal Kristus.

Křesťanská existence skutečně znamená milovat v Kristu Otce. Ale Kristus je Boží Slovo, Moudrost, Pravda. Proto nemohu postavit lásku proti Moudrosti a Pravdě. Láska proti pravdě - to nemá žádný smysl. To neodpovídá Trojici.

Podle Vision 2000 4/95

Děti stojí na prvním místě

**Spisovatelka Karin Strucková,
a skutečná svoboda západního světa**

»Vidím ve snu své dítě« – tato kniha mi padla do oka při jednom kongresu rodin. Přečetla jsem ji ve vlaku (téměř 300 stran) a zatoužila jsem poznat autorku díla. Později jsem dvakrát slyšela její přednášky a obdivovala její rozhodný postoj, jasnou analýzu potratové problematiky a bezostyšnou otevřenost.

V její knize mě udivilo, že tato evangelička se opakovaně staví na stranu papeže. V jedné přednášce jsem slyšela: »Ještě nejsem katoličkou!« A v roce 1996 vstoupila do katolické církve. Měla jsem tedy o důvod více, abych napsala její portrét.

Byla jsem dva dni v Güterslohu, kde bydlí se svým nejmladším synem. Měla jsem dosti času, abych s ní hovořila. Měla v životě mnoho úspěchů, ale také mnoho vytrpěla. Nyní má velké starosti.

Ostatně starosti měla již v dřívějším životě, zvláště v roce 1954, kdy jako sedmiletá spolu s rodiči a sourozenci uprchla za dramatických okolností z Pomorí do Západního Německa.

Tam ji čekal první šok. Oddělili ji od rodičů a sourozenců a dali na několik měsíců do dětského domova: pro malé děvče to byla zlá zkušenost, která ji na dlouho poznamenala. Trvá to rok, než se rodina z utečeneckého tábora může přestěhovat do Porýní-Vestfálska. Zde zůstane u rodičů až do své maturity.

Studuje pak germanistiku a romanistiku v Bochumi, Bonnu a Düsseldorfu. Poznává mezi studenty jednoho mladého katolíka, do kterého se zamiluje. Tento mladík ovlivňuje studentku politicky a je nadšen pro levicovou orientaci. Vzpomíná si: »Byli jsme mezi prvními, kteří uvedli v 68. do pohybu hnutí. Byl to mohutný kolektivní proud. Byli jsme mimo vliv rodičovského domu a také v určitém

odcizení církvi jsme propadli kritické mánii a cítili jsme se jako rebelové proti zkorumpovaným strukturám společnosti.«

Následuje období demonstrací, diskusí, politických seminářů. Skládali letáky, pořádali školení pro mladé dělníky. Vzpomíná a kroučí hlavou: »Bylo to děsné. Táhli jsme s Rudi Dutschkem ulicemi a vykřikovali Ho-Či-Min! Bylo to trapné, ale vlastně jsem vůbec nevěděla, kdo to byl a co chtěl.« V podstatě byly všechny tyto aktivity i proti její spíše kontemplativní povaze. Ale proud nadšených studentů ji strhl. Stala se členkou SDS (Socialistický svaz studentů).

Byla to doba, kdy »všechno co bylo ‚vlevo, kde je srdce‘,« jak později napíše, »pokládá za rovnocenné s odvahou a občanskou kuráží.« Dnes vůbec nechápe, jak tehdy mohla chtít nic nevědět, co by vědět měla, že totiž SDS byla stalinistická. Ona sama se účastnila jednoho školení, které pro bonnskou SDS pořádali vychodoněmečtí komunisté.

S úsměvem dodává, že má proto nyní více pochopení pro své děti, když začnou pro něco příliš horovat, protože doufá, že i ony toho zase nechají.

Ona sama ve svých dvaceti letech neposlouchala Beatles

jako druzí, nýbrž komunistické písně. V roce 1968 má na úřadě sňatek s mladým katolíkem, aniž by to dali na vědomí svým rodičům. Mezi nimi a jí nastalo určité duchovní odcizení. Dnes lituje, že se svými rodiči vůbec nehovořila o době před jejich útekem na Západ, o systému v NDR.

Jen tak je možno pochopit, že Karin Strucková a její manžel vstoupili do DKP (Komunistické strany v NSR), odkud za osm měsíců opět vystoupili (rok 1972). Nechtěli jí totiž dovolit, aby se na jednom shromáždění zastala váženého ruského disidenta Solženicyna, kterého tu prezentovali jako »velkoburžoazního dekadentního spisovatele«.

R. 1973 – její první dítě mělo již tři roky, byla vydána její první kniha »Třídni láska«, která se stala bestsellerem a dosáhla nákladu 140 000 výtisků. V »Třídni lásce« se ve fantazii pokouší »vyprostit z pout, kterými rebelie během studentského hnutí spoutala ji a druhé«. Zde se již dívá na tuto ideologii s odstupem a vypravuje sen náboženského obsahu: Sedí v kostelní lavici a její soudruzi se jí vysmívají, že přemýšlí o náboženství.

V jiné své knize píše později: »Mojí oblibou, vášní je, co jen pamatuji, přemýšlet, používat rozum a spojovat souvislosti.«

Její myšlenkový přerod již začal. Stojí ještě spíše na femi-

nistických pozicích, ale demonstrace proti § 218 (německý zákon upravující potraty) se jí hnusí a doufá, že je to jen přechodné vykojení. Protože už tehdy byla proti potratům.

Když se rozvedla se svým mužem, porodila druhé, nemanželské dítě a je samoživitelkou jako matka dvou dětí. Zvou ji na přednášky. Je velmi ctizádostivá, chtěla by v povolání mnohého dosáhnout a dostává již ceny za literaturu. Její situace jako osamocené matky je ovšem obtížná. Některá pozvání musí kvůli dětem odříct. Děti jsou v polodenní školce. Píše dopoledne a v noci.

Roku 1975 znovu otěhotní, další nemanželské dítě. Propadne panice, cítí ze všech stran tlaky, protože pro ostatní je řešení zcela jednoduché... Morální představy sahaly tehdy v Německu daleko před Bacha. Ideologie »psychosociální indikace« je ještě v kurzu. Karin potřebuje jen pozitivní radu, aby mohla bojovat za sebe a za své dítě. Ale ani evangelický pastor, na kterého se ve své nouzi obrátí, jí nepomůže.

Nakonec najde v telefonním seznamu číslo poradny s názvem »Pro-Familia«. Později by tento lákavě znějící titul přirovnala k perníkové chaloupce z pohádky o Jeníčkovi a Mařence, na kterou děti v nouzi zakleपालy. I ona očekávala dobrou pomoc, když tam volala.

Víme, jak to v pohádce dopadlo. A u Karin Struckové? Místo rady dostane adresu lékaře, který ji pošle k rychlému potratu do Holandska. Když ji tam otec nenarozeného dítěte dopraví, je nepřítčná a velice pláče. I během potratu pláče. Pro personál to vůbec nebyl důvod, aby ji poslal domů a mohla si to ještě jednou rozmyslet.

»Potratem se vůbec nic nevyřešilo, jak jsem si nechala namluvit. Namlouvat to ženám, to je hotové vymývání mozku. Byl to horor a ve mně zůstala totální prázdnota. Ani na vteřinu

Karin Strucková se synem Emanuelem

mi to neulehčilo. Šla jsem na jedno hřiště, abych se podívala na děti. Jsou ženy, které tvrdí, že po potratu by jim to vůbec nebylo líto. To já vůbec nemohu pochopit,« vzpomíná si. V dalších letech v ní stále více narůstá poznání, co se to vlastně stalo s jejím dítětem a s ní samou.

V roce 1975 publikuje román »Matka«. Opět velký úspěch. Je pozvána do USA k turné na téma »Matka v literatuře«. V roce 1977 vychází román »Milovat«, opět jako bestseller.

Ve stejném roce se znovu provdá. Ale otec jejího syna Gabriela ji již v roce 1981 opouští a zapadne do drogové scény. V dalších letech napíše několik knih, má stovky přednášek, dostane mnoho cen.

Počátkem osmdesátých let se ve svých spisech angažuje pro zelené. I mírové hnutí je námětem jedné knihy – »Dvě ženy«. Ale postupem doby se vymaňuje ze všech těchto skupin a ideologií. Brzy zastává názor, že spisovatel se nesmí stranicko-politicky vázat. To ovlivní její další tvorbu a spisovatelské názory.

»Progresivní«, k nimž Strucková v mládí patřila, jí to mají za zlé. Její kniha »Finále« je pro levici provokací. Dnes se ohlíží nazpět a říká: »To bylo jasné zřeknutí se levicového smýšlení, dokonce i mírového hnutí. Byla jsem tehdy bez politických vazeb, se zájmy spíše společenskými.«

Karin Strucková se angažuje pro týrané děti a zakládá skupinu po vzoru »La Léche League«, sdružení pro podporu znalostí o pozitivním vlivu kojení pro matku a dítě. V další knize se obrací proti legalizaci drog.

Tato její angažovanost je v mých očích již předznamenáním jejího boje proti potratům. Popisuje to ve své knize takto: »Od mého potratu před takřka 17 lety to byla kamenitá cesta k vědomí toho, co se se mnou, na mně a na mém dítěti stalo. Cesta, která vedla nejdříve přes hluboké jizvy po ranách nejdří-

Karin Strucková s Alexandrou Gaspariovou

ve nevědomého a pak hluboce bolestného smutku za usmrčené dítě – až k mé angažovanosti za právo na přežití pro děti před porodem.«

Ví to, protože to prožila: Potrat není vůbec nikdy řešením v pravém smyslu slova, ani pro ženy (nebo muže) v nouzi, a už vůbec ne pro děti. Je to, jak říká, »strašlivá kapitulace, čin zoufalství a paniky«. Z vlastní zkušenosti zná také následky tohoto činu pro život matky: »Spirála smrti, potratu mě stála mnoho let mého vlastního života. Místo aby mě zbavila problémů, okradla mě o léta, odňala mi sílu a přidala problémů.« A přece o problémech, kterými trpí tisíce žen, (takřka) nikdo nemluví. Proto to dělá ona, aby ženám pomohla. A odhaluje manipulace s lidmi a řečmi, odkrývá ty, kteří tahají za drátky a udělali z potratu tak salonní záležitost.

Po vydání románu »Stín Modrovouse« (1991), klíčového románu o německé potratové společnosti, a ještě více po »Vidím ve snu své dítě« se dostává do těžkých rozepří na pódii, při předčítání básní, v televizních vysíláních, ba i na ulicích, tržištích a v metru.

Nyní zakusí, co to znamená angažovat se v demokratické společnosti proti potratům. Je napadána, zostouzena jako »neurotická odpůrkyně potratu«, jako »dravější než všechny ženy CSU«, abych uvedla jen několik titulků.

Při vystoupeních v televizi nebo při diskusích ji ponižují,

organizují se zlostné okřiky a vytrubování, které přirozeně platí i jiným odpůrcům potratů při diskusích, její slova jsou vědomě překrucována, podkládají se jí věci, které jí mají připravit o věrohodnost. Její angažovanost vyvolává zášť a agresi zapřísáhlých zastánců potratu. Ale Karin si nenechá nasadit náhubek, celá záležitost je pro ni příliš důležitá. Je připravena diskutovat s kýmkoliv, ať je to politik, nebo novinář, nebo feministka.

S postupem času se jí snaží noviny a nakladatelé utopit v mlčení. Tak se stala nepohodnou. Její knihy již nikdo nerecenzuje. Neuvěřitelný teror mínění jí má umlčet. Tak je jí silně bráněno ve výkonu vlastního povolání. Je připravována o základnu, z níž žije svou rodinu.

V březnu 1994 se stane obětí podivné autonehody. Srazí ji i s jejím pátým dítětem, šestiletým Emanuelem, řidič auta. Následky úrazu jsou pro oba těžké: velmi těžký otřes mozku, mnohonásobné zlomeniny. Mnoho měsíců může Karin ležet na nemocničním lůžku jen na zádech (fraktura páne!). Nejdříve to vypadá, že je na tom hůře než dítě. Ale jeho zlomeniny se nehojí. Následuje operace za operací. Když se matka může konečně vrátit domů, musí se namáhavě znovu učit chodit. Zůstává u svého dítěte ve dne v noci. »Bylo to pro mne nesmírně důležité. Nesmířila bych se s tím, kdybych mu nemohla pomáhat. S železnými šrouby a výtuhou v kyčli... bylo to

skutečně strašné.« Když mi to vypráví, cítím, jak je ořesena, od poslední, sedmé operace uplynulo jen několik týdnů. Konečně však pomohla. Emanuel může opět chodit.

Finančně představuje tato nehoda spolu s bojkotem nakladatelství a médií katastrofu. Karin krátce před nehodou vystoupila z nemocenského pojištění, (protože její příspěvky se používají i na potraty). I když z právního hlediska je vinen řidič, musí stále bojovat o svá občanská práva. Finanční starosti nad starosti... (Žije ze sociální podpory!)

A přece: je to čas, kdy vstupuje do katolické církve. I když měla krátce po nehodě »těžkou krizi víry. Nemohla jsem se vůbec modlit.«

»Bylo toho na mě příliš: dům jsem ztratila již předtím, nyní úraz a těžce zraněné dítě, kterému se noha stále znovu lámala... Ale náhle jsem se probudila a uvědomila jsem si, že jsem nevděčná. Nebyl to hřích, vláčet se krizí víry, když jsme zůstali naživu?« Chtěla jsem vědět, proč vstoupila do katolické církve. Zamyslí se a říká s úsměvem: »To přání zde bylo povědomě již dříve. Již dávno mě přitahovaly katolické bohoslužby. Byla to fascinace. Vše tu bylo jako mnohonásobné proti evangelické církvi. Také jsem nemohla přijímat ustavičné útoky na katolickou církev. Obrácení probíhalo zcela pomalu. Myšlenka nacházela stále více kořeny, vyrovnala jsem se i s katolickou naukou.«

»Jistě sehrál svou roli i postoj evangelické církve k potratům. Je prý pluralistická, řekli mi. Pro svou angažovanost jsem byla z církve prakticky vyobcována. Mezi odpůrci potratu bylo daleko více katolických rodin. Tady jsem poznala vzácné lidi a dostalo se mi mnoho konkrétní pomoci v čase bojkotu: duchovní, ale i konkrétní, která se týkala celé mé rodiny.«

Pokračování na str. 10

Poselství Jana Pavla II. k IX. světovému dni nemocných

1. Obohaceno milostí Velkého jubilea a rozjímáním o tajemství vtěleného Slova, v němž lidská bolest »nachází svou nejvyšší a nejbezpečnější souvislost« (Salvifici doloris, 31), chystá se křesťanské společenství, aby 11. února 2001 prožilo IX. světový den nemocných. Pro tuto významnou událost byla určena katedrála v Sydney v Austrálii. Volba australského kontinentu s jeho kulturním a etnickým bohatstvím vrhá světlo na pevné sepětí církevního společenství: ono překonává vzdálenosti a přejí setkání rozličných kulturních identit zúrodněných jediným osvobozujícím hlásáním spásy.

Katedrála v Sydney je zasvěcena Panně Marii, Matce Církve. To podtrhuje mariánskou dimenzi Světového dne nemocných, který se již devět let vždy koná v den památky Panny Marie Lurdské. Maria jako laskavá Matka dá pocítit ještě jednou svou ochranu nejen nad nemocnými australského kontinentu, ale také nad nemocnými celého světa a také nad těmi, kteří svou profesionální odbornost a často celý svůj život zasvěcují jejich službě.

Tento den bude stejně jako v minulosti příležitostí k modlitbě a k podpoře nesčetných institucí zasvěcených službě trpícím. Bude důvodem k povzbuzení tolika kněží, řeholníků, řeholnic i věřících laiků, kteří se jménem církve snaží odpovědět na očekávání nemocných osob a zvláště upřednostňují ty nejslabší, když bojují za to, aby byla překonána kultura smrti a všude triumfovala kultura života (srov. Evangelium života, 100). Jelikož jsem v těchto letech i já opakovaně zakusil, co je to nemoc, chápal jsem se stále větší jasností, jaká je její hodnota pro petruskou službu a pro život samotné církve. Vyjadřuji ze srdce svou solidaritu s těmi, kteří trpí,

a zvu je, aby s vírou rozjímali o tajemství Krista ukřižovaného a zmrtychvstalého a aby tak dospěli k odhalení láskyplných Božích záměrů i ve vlastních bolestných prožitcích. Jen s pohledem upřeným na Krista, *muže bolesti, který dobře zná, co je to utrpení* (Iz 53,3), je možné dosáhnout klidu a naděje.

2. V tento Světový den nemocných, který má za téma **novou evangelizaci a důstojnost trpícího člověka**, chce církev položit důraz na nutnost novým způsobem evangelizovat tuto sféru lidské zkušenosti, aby se tak podpořila orientace na integrální zdraví lidské osoby a na pokrok všech osob ve všech částech světa.

Účinné léčení různých chorob, úsilí o další výzkum a zavádění přiměřených zákroků představují žádoucí tužby, které jsou naplňovány s úspěchem v různých oblastech naší planety. I když přejeme vynakládanému úsilí, nemůžeme přehlížet skutečnost, že ne všichni lidé se mohou těšit ze stejných výhod. Vyslovuji proto naléhavou výzvu, aby došlo ke spolupráci, která podpoří nezbytný rozvoj zdravotních služeb ve stále ještě početných zemích, které nemají

možnost nabídnout svým obyvatelům důstojné životní podmínky a přiměřenou ochranu zdraví. Dále si vroucně přeji, aby nesčetné možnosti moderní medicíny byly dány účinně do služeb člověka a aby byly používány s plným respektem k jeho důstojnosti.

V průběhu celé dvoutisícileté historie se církev vždy snažila podporovat lékařský pokrok se zřetelem na stále kvalifikovanější pomoc nemocným. V různých

nočního tajemství. I ten, kdo nemá ve zvyku se zamýšlet, je zde veden k tomu, aby si kladl otázky o vlastním životě a jeho smyslu, o příčinách zla, utrpení a smrti (srov. GS 10). To je významný důvod, proč nikdy nesmí chybět v těchto strukturách kvalifikovaná a významná přítomnost věřících.

Jak se neobrátit s naléhavou výzvou na lékařské odborníky a ošetřovatele, aby se učili od Krista, lékaře duší i těl, a stali se pro bratry autentickými *dobrymi Samaritány*? A zvláště jak neprosit naléhavě ty, kteří se věnují výzkumu a ustavičně hledají zvláštní vhodné prostředky na podporu celkového zdraví lidské bytosti a překonávají důsledky zla? Jak nepřát konečně těm, kteří se přímo věnují péči o nemocné, aby byli vždy pozorní k potřebám toho, kdo trpí, a spojovali při výkonu svého povolání odbornost s lidskostí?

Nemocnice, střediska nemocných nebo starých a každý dům, kde byly přijaty trpící osoby, představují vyvolené prostory pro novou evangelizaci, ve kterých je třeba usilovat, aby právě zde zaznělo poselství evangelia, které přináší naději. Jen Ježíš, božský Samaritán, vyhledává pro každou lidskou bytost pokoj a spásu jako zcela přiměřenou odpověď na nehlubší očekávání. Kristus je Spasitelem každého člověka a celistvého člověka. Proto ho církev neúnavně hlásá, aby jeho světlo oživovalo svět nemoci i výzkum v oblasti zdraví.

Je proto důležité na počátku třetího křesťanského tisíciletí dát nový impuls k evangelizaci světa zdravotnictvím jako místa obzvláště určeného k tomu, aby se stalo vzácnou laboratoří civilizace lásky.

4. V těchto letech vzrostl zájem o vědecký výzkum na poli medicíny a v modernizaci zdravotnických zařízení. Na tuto tendenci je třeba pohlížet se sympatiemi, ale současně je třeba zdůraznit nutnost, aby

situacích zasahovala všemi prostředky, které měla k dispozici, aby byla respektována práva lidské osoby a bylo dosaženo vždy autentického lidského zdraví (srov. Populorum progressio, 34). I dnes učitelský úřad věrný zásadám evangelia nepřestává vytyčovat morální kritéria, která mohou dát orientaci lidem z oblasti medicíny v prohlubování dosud nedostatečně vyjasněných aspektů výzkumu, aniž by při tom omezoval naléhavosti, které pramení z opravdové humanity.

3. Každý den se vydávám v duchu na pouť nemocnicemi a místy, kde se poskytuje lidem péče, kde žijí lidé všech věkových a sociálních vrstev. Chtěl bych především stanout po boku nemocných upoutaných na lůžko, jejich příbuzných a zdravotního personálu. Jsou to místa, která se rovnají svatyním, kde se lidé účastní Kristova veliko-

tento zájem byl veden úsilím o nalezení efektivní služby nemocnému a byl mu oporou v boji proti nemoci. V této souvislosti se stále více hovoří o »holistické« asistenci, tj. pozornosti k biologickým, psychologickým, sociálním a duševním potřebám nemocného i těch, kteří jej obklopují. Zejména pokud jde o léky, terapie a chirurgické zákroky, je nutné, aby se klinické experimentování uskutečňovalo při absolutním respektování lidské osoby a s jasným vědomím rizika, následků a limitů, jaké s sebou přináší. Na tomto poli jsou křesťanští profesionálové povoláni, aby dosvědčovali své etické přesvědčení a dali se vytrvale osvěcovat vírou.

Církev oceňuje úsilí těch, kteří se věnují s obětavostí a profesionalitou výzkumu i ošetřování a přispívají tak ke zvýšení kvality samotné služby věnované nemocným.

5. Rovné rozdělování dober, které si přeje Stvořitel, představuje naléhavý imperativ také pro sektor zdravotnictví: je nutné konečně přestat s přetrvávající nespravedlností, která především v chudých zemích zbavuje velkou část obyvatelstva nezbytné zdravotní péče. A to je velký skandál, před nímž se odpovědní představitelé národů musí cítit zavázáni vynaložit veškeré úsilí, aby i těm, kteří strádají nedostatkem materiálních prostředků, byla zpřístupněna alespoň základní zdravotní péče. Zajišťovat »zdraví pro všechny« je primárním úkolem každého mezinárodního společenství; pro křesťany pak je to úkol, který je velmi těsně spjat se svědectvím jejich víry. Oni nechť jsou si vědomi, že musí hlásat konkrétním způsobem evangelium života, šířit úctu k němu a odmítat každou formu atentátu proti němu, od potratu až po eutanazii. V této souvislosti se nabízí úvaha o užívání disponibilních zdrojů: jejich omezenost vyžaduje, aby byla stanovena jasná morální kritéria, schopná

osvítit rozhodování pacientů a jejich pečovatелů při mimořádných, nákladných a riskantních zákrocích. V každém případě je třeba se vystříhat připouštění forem terapeutické tvrdošijnosti (srov. Evangelium života, 65).

Chtěl bych zde ocenit zásluhy těch, kteří jako jednotlivci nebo struktury, zvláště pak řádové instituty rozvíjejí velkoryse službu v této oblasti a odpovídají tak s odvahou na naléhavé potřeby osob a národů v oblastech a zemích s velkou chudobou. Církev jim vyjadřuje znovu ocenění za přínos, pro který se obětují na tomto širokém a delikátním poli apoštolátu. Chtěl bych povzbudit zvláště členy řeholních rodin zasvěcených pastorační službě ve zdravotnictví, aby dokázali s odvahou odpovídat na výzvy třetího tisíciletí a kráčeli ve šlépějích svých zakladatelů. Tváří v tvář novým dramátům a nemocem, které jsou produktem morových nákaz minulosti, vzniká velká potřeba díla »dobrych Samaritánů«, kteří jsou schopni poskytovat nemocným nezbytnou péči, při čemž současně nepřipouštějí, aby se jim nedostávalo duchovní podpory, a umožní jim s vírou prožívat svou obtížnou situaci.

S obzvláštními pocity myslím na velké šiky řeholníků a řeholnic, kteří v nemocnicích a zdravotních střediscích »přímo na frontě« spolu se stále rostoucím počtem laiků píšou nové úžasné stránky lásky podle evangelia. Často pracují uprostřed sklíčujících válečných konfliktů a riskují den po dni svůj život, aby zachránili život svých bratří. Není bohužel málo těch, kteří umírají pro svou službu evangelia a životu.

Toužím také vzpomenout na četné nevládní organizace, které vznikly v této poslední době, aby přispěly na pomoc těm méně šťastným na poli zdraví. Mohou počítat s podporou dobrovolníků »na poli práce« stejně jako s velkodušností širokého svazku osob, které podporují economic-

Malé smrti a velká Smrt

Stáří: doba odříkání a symbol moudrosti. Proč? Protože odříkání je znamením duchovní zralosti: blahoslavení chudí! Zkoušky života poskytly starému člověku příležitost naučit se moudrosti. Zatímco se vzdává svých iluzí, začíná moudrý člověk pokorně prožívat skutečnost.

Nejkrajnější odříkání a obnažení spočívá ve smrti. Každý den nám poskytuje malou příležitost k obnažení, malé smrti, aby nás připravil na velkou Smrt. Ale jak může člověk umřít sám sobě, ať už je to ve velkých, nebo v malých věcech? Psychologie představila pět slavných stadií smutečního pochodu: Když si tato stadia duchovním způsobem interpretujeme, uvidíme je jasněji.

1. **Popírání:** To může být první postoj při zkoušce. Říkáme: To není možné, to musí být omyl! Přijmout skutečnost není vždy jednoduché. Dokonce i k volání po obrácení se dělám hluchým: To se mě netýká, tady se musí jednat o někoho jiného!

2. **Zlost:** Popření dělá místo revoltě. Proč právě já? Čím jsem

si to zasloužil? Hledáme někoho odpovědného, nějakého viníka. Z duchovního hlediska – stěžujeme si na Boha. Tak Adam vyčítá Bohu, že mu postavil po bok špatnou družku.

3. **Vyjednávání:** Zlost se zklidní a začne se vyjednávat. Milý Bože, když mě zbavíš této šlamastiky, slibuji ti věrnost. Žádáme zázrak, smlouváme, abychom něčeho dosáhli. Při tom se nejedná o opravdové obrácení k Bohu, ale současně je to čas milosti, ve které nás Bůh vede k odpuštění a k smíření.

4. **Deprese:** Proč se nestal zázrak? ...Přijetí skutečnosti se dokonává v atmosféře poraženectví; sebehodnocení je vystaveno bolestné zkoušce. To je rozhodující duševní fáze: začínám tušit skutečnost, aniž bych zatím řekl ano.

5. **Přijetí:** Konečně se vzdávám, otevírám své ruce a učiním právě v přijaté zkoušce zkušenost Boží přítomnosti a lásky. Obětují utrpení, odříkání, ale již v radosti, v pokoji, v naději a v zaslíbení duchovní plodnosti.

Feu et Lumière 72

ky jejich činnost. Všem dodávám odvahy, aby pokračovali v tomto záslužném díle, které v mnoha národech vytváří významnou sensibilizaci svědomí.

Obracím se nakonec k vám, drazí nemocní a velkodušní profesionální pracovníci ve zdravotnictví. Tento Světový den nemocných se koná několik dní po zakončení Jubilejního roku. Představuje tedy opětovnou výzvu k rozjímání o tváři Krista, který se vtělil před dvěma tisíci roky, aby vykoupil člověka. Drazí bratři a sestry, hlásejte a dosvědčujte svou velkodušnou pohotovostí evangelium života a naděje. Hlásejte, že Kristus je posilou těch, kteří žijí v úzkostech a v obtížích; je silou těch, kteří překonávají okamžiky únavy

a zranění; je oporou těch, kteří vášnivě usilují o to, aby zajistili všem lepší životní a zdravotní podmínky.

Svěřuji vás Marii, Matce církve, které, jak jsem řekl na začátku, je zasvěcena katedrála v Sydney, duchovní centrum IX. světového dne nemocných. Panna útěchy kěž dá zakusit svou mateřskou ochranu všem svým dětem, které prožívají zkoušky; ať vám pomáhá, abyste svědčili ve světě o Boží něžnosti, a učiní z vás živé obrazy svého Syna.

S touto vyhlídkou uděluji vám všem i těm, které nosíte ve svém srdci, zvláštní apoštolské požehnání.

*Jan Pavel II.
Castel Gandolfo*

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes vás zvou, abyste obnovili modlitbu a půst s ještě větším nadšením, až se vám modlitba stane radostí. Děti moje, kdo se modlí, nebojí se budoucnosti, a kdo se postí, nebojí se zla.

Opakují vám ještě jednou: jen modlitbou a postem se i války mohou zastavit, i války vaší nevěry a strachu z budoucnosti. Já jsem s vámi a učím vás, děti moje: V Bohu je mír a vaše naděje. Proto přiblížte se k Bohu a postavte ho na první místo ve vašem životě.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 1. 2001

Nebojte se!

Připadá mi, že poselství Gopsy navazuje na slova, která znamenala pontifikát Jana Pavla II.: „Nebojte se!“ a také na biblický motiv: „Neboj se, malé stáde, vždyť vašemu Otci se zalíbilo dát vám Království.“ (Lk 11,32) Dokonalá láska zahání bázeň, vždyť láska ví, jakou Láskou je milována. Mohli bychom citovat množství biblických veršů, které podírají naši neotřesitelnou jistotu – vždyť jako sv. Pavel víme, v koho jsme uvěřili. Pochybujeme-li, zpochybujeme to, co vyznáváme, všechnu Boží moc i Ježíšovo svědectví.

Strach, a zvláště strach z budoucnosti je nám tak přirozený... Abychom přemohli strach, musíme posilnit naši víru: víme přece, že máme velmi mocnou Matku a Boha, který chce jen naše dobro; naši naději: připomínejme si přísliby Ježíše Krista

i svaté Panny, která řekla „nakonec mé neposkvrněné Srdce zvítězí“; a naši lásku: kvalita božské i lidské lásky v nás roste jedině v modlitbě. Nemůžeme být zrazeni Láskou. Důvěra způsobuje, že bereme Marii za ruku, pomáhá nám do Ježíšova Srdce a způsobuje, že ve vsi důvěrnosti se svěřujeme Otci.

„Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“ (Řím 8,28) I nemoc, bolest, i „neštěstí“...

Zkusili jsme se modlit „až se nám modlitba stane radostí“? Až se stane potěšením, které přesahuje všechna ostatní? Zde jde o mnohem víc než o povinnost, nebo dokonce trest, který by bylo nutno přijmout jako zadostiučinění: v postu a modlitbě jsme zváni ke štěstí.

Bratr Efraim k poselství Královny míru z 25. 1. 2001

DĚTI STOJÍ NA PRVNÍM MÍSTĚ – pokračování ze str. 7

Jistě, domnívá se, svou roli sehrálo i utrpení po úrazu. »Po krizi víry jsem se mnoho modlila, také mnoho k Matce Boží. Po mnoha modlitbách jsem se také v prosinci rozhodla pro poslední operaci, tedy více než rok a půl po neštěstí, a to ambulantně, u jednoho dětského lékaře. Věděla jsem náhle: To je správné rozhodnutí.

Neštěstí mi také zcela vyjasnilo, že rodina a děti stojí na prvním místě. Nic není dů-

ležitějšího.« Když jsem ji pak pozorovala, jak jedná se svým osmiletým, velmi milým synem, poznala jsem, že to myslí skutečně doopravdy. V utrpení posledního roku a půl ještě více zažila, jak drahocenný je život dítěte, a že se vyplatí za něho bojovat navzdory všem překážkám. Toto poznání a odvahu k boji by ráda předala všem ženám (i mužům).

Vision 2000

Důležité upřesnění

V poselství z 5. prosince 1994 je (v italském originálu) napsáno: »Ti confermo che per il Grande Giubileo del due mila avver il trionfo del mio Cuore Immacolato...«

Předložka »per« může dát větě dvoji význam:

1. »Potvrzuji ti, že K VELKÉMU JUBILEU – V PRŮBĚHU Velkého jubilea roku 2000 se uskuteční triumf mého Neposkvrněného Srdce...«

2. »Potvrzuji ti, že PRO Velké jubileum – V DŮSLEDKU – JAKO PLOD Velkého jubilea roku 2000 se skuteční triumf mého Neposkvrněného Srdce...«

První význam je časový; druhý význam je příčinný.

Mnozí mají obtíže a říkají, že během Velkého jubilea se triumf neuskutečnil, a tedy to, co je napsáno v knize, je chybné.

Já vás nicméně zvou, abyste nečetli knihu povrchně a neztraceli tak význam všeho toho, co je v ní obsaženo a má se potvrdit k určitému termínu (který by mohl být vždy podroben Božím záměrům), nýbrž abyste prožívali to, co je v něm naznačeno, jestliže chceme, aby se náš život proměnil mateřským působením Panny Marie v nás.

Po tomto úvodu myslím, že autentický význam, který je třeba dát oné větě, je, že „v důsledku Velkého jubilea 2000 nastane triumf mého Neposkvrněného Srdce.“

Nastane tedy v době po Jubileu jako důsledek velké milosti milosrdenství, kterou Velké jubileum přineslo církvi a lidstvu.

Proto je možno částečně se přidržet i prvního významu, protože v průběhu Velkého jubilea se uskutečnily tři významné události, které mají vztah k triumfu Neposkvrněného Srdce:

1. Blahořečení pasáček Františka a Hyacinty, které papež uskutečnil ve Fatimě 13. května 2000.

2. Zveřejnění třetího fatimského tajemství v měsíci červnu.

3. Slavnostní akt zasvěcení Panně Marii Fatimské, který papež vykonal v neděli 8. října spolu s biskupy přítomnými na jejích Jubileu, a zasvětil tak církev a svět na počátku třetího tisíciletí.

V tomto smyslu je možno říci, že Velké jubileum zahájilo její triumf.

K pochopení, jakým způsobem zahájilo, doporučuji přečíst si 5. část mého oběžníku z 1. ledna 2001, který jsem poslal všem národním a oblastním „responsabili“ MKH. V něm jsem napsal: »Ve skutečnosti Madona začala svůj triumf a nyní jej ponese dále mocným a mimořádným způsobem skrze své malé děti, které se jí zasvětily. V nich se ve všech částech světa zformoval její šik, který si nyní drží jako skrytý, ale skrze něj získá své slíbené vítězství...«

V roku Velkého jubilea nám Madona dala vstoupit do Svaté brány, kterou je Ježíš Kristus, a uvádí nás stále více do jeho života, abychom šířili světlo jeho pravdy a jeho milosti a stali se apoštoly posledních časů.

»S pohledem upřeným k budoucnosti očekáváme s důvěrou červánky nového Dne... v blízkosti třetího tisíciletí Bůh připravuje velké křesťanské jaro.« (Jan Pavel II. 23. 5. 1999)

»V nejkřutější zimě vy jste drahoukamy, které vycházejí z mého Neposkvrněného Srdce a které rozvěšují na větve Církve, aby vám řekly, že právě nastává její nejkrásnější jaro. Budou to druhé Letnice.« (31. prosince 1997)

Hlavu vzhůru a pokračujeme s důvěrou a jistotou v pokání a modlitbě se synovskou odevzdaností do náruče naší nebeské Maminky.

*Váš malý bratr
Don Stefano Gobbi*

Život zasvěcený lásce a smíru (4)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

»Ale pater, my víme, že jste nekuřák. To už je zapláceno. A podívejte se: Kdyby skutečně přišla kontrola, zmizíte rychle vzadu za tou hromadou uhlí. Tam je malá „slepá ulička“, tou se proplížíte. Pokud nebudou mít dozorcí psy, nikdo vás nena- jde.« V přední místnosti byly dvě vany, ve vedlejší místnosti kotel a vzadu sklep s uhlím.

VELIKONOČNÍ ZPOVĚĎ JAKO NIKDY PŘEDTÍM

»Tak ještě chvíli trpělivost,« řekl „lazebník“, »a bude teplá voda.« Pojednou někdo zaklepal na dveře. Mé srdce se bezradně polekalo. »Klid, pater, nebezpečný dozorce by neklepal. Prostě by vrazil do dveří.« Dovnitř vstoupil jeden spoluvězeň, bývalý „stělán“ (žák školy „Stella Matutina“ ve Feldkirchu): »Pozdrav Pán Bůh, otče!« - »Pozdrav Pán Bůh!« - »Divíte se, že mě tu vidíte?« - »Po pravdě řečeno, velice mě to překvapilo.« - »Ano, já také dostanu vanovou lázeň; ale napřed, otče, něco jiného. Já mám zítra termín, přelíčení před lidovým soudem. Tady jde o všechno, musím vědět, jak se mám chovat. A proto vás prosím: Projděte se mnou všechno, pomozte mi, co a jak mám mluvit...« Pomalu mi docházelo, proč jsem musel jít do koupelny. Probrali jsme postupně celý jeho případ. Když jsme byli hotovi - seděli jsme celou dobu na stolku u stěny - řekl mi spoluvězeň: »Tak, otče, a nyní to hlavní. Nevím, jak to bude zítra vypadat. To je všechno u Boha. Tady jde o život a o smrt. Pomozte mi proto, otče, chtěl bych vykonat celoživotní zповěď.«

A hned začal: »Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého...« Když jsme skončili se svatou zповědí - lázeňský byl mezitím venku - řekl můj společník: »Otče, děkuji vám, Bůh vám to oplát! Nyní

jsem připraven na všechno. Tady jsem vám přinesl něco chleba a kousek salámu. Pojme spolu, pak se vykoupeme, a vy, otče, zde musíte zůstat celý den až do noci. SS si myslí, že jste u výslechu. Je to zorganizováno: celá řada katolíků se přijde vyzpovídat. Je půst a brzy budou Velikonoce. Bůh vás opatruj!« Rozloučili jsme se srdečně. Po- dařilo se mu zachránit se; byl to otec mnoha dětí!

BOŽÍ MILOST - MOCNÁ I V PLAMENECH!

Boží milost byla dobrotivá a mocná i v plamenech náletů. Opět dopadly dvě velké bomby docela blízko u lehrtského nádraží. Měl jsem okno otevřené, i zatemnění, bylo už jasno. Tu někdo otevřel moji celu. Vstoupil muž s bednou náradí.

»Vy jste kněz?« Chtěl jsem být opatrný a řekl jsem pouze: »Co má být?« (Stávalo se, že lidé byli po bombardování zabiti a jako příčina smrti bylo uvedeno »vězeň zahynul při leteckém útoku«. Proto jsem byl opatrný.)

Ale strach byl tentokrát bezdůvodný. »Jak to vypadá s vašim zatemněním?« - »Je v pořádku.« - »Ne, není v pořádku.« - »Ale je v pořádku!« - »Houby, samozřejmě, že je v pořádku, to já vím...« a dříve, než jsem mohl něco říct, spustil moje zatemnění a udělal v něm díru, že by tam strčil hlavu. Už jsem se chtěl rozčilit a náležitě mu vynadat; ale něco mě zadrželo a dokonce jsem vtipně prohodil: »Teď máte

pravdu. Zatemnění skutečně není v pořádku.« - »Ale pater, to snad není možné. To vám to trvá tak dlouho? Nevšiml jste si, že s vámi potřebuji mluvit? Ale ve vaší cele mohu být jen potud, pokud zde mám práci. Jinak bychom nemohli být spolu.« A tiše dodal: »Dlouhé, moc dlouhé vedení...«

NEJEN POŽEHNÁNÍ, I ROZHŘEŠENÍ

Můj Bože, kéž mám možnost udělit rozhřešení obrácenému! Údržbář, jeden ze spoluvězňů, který měl venku vysoké postavení, mi řekl: »Zdá se, že mě dnes v noci odvezou. To jsou moje poslední hodiny a já chci mít s Pánem Bohem všechno v pořádku. Chtěl bych říct všechno, co se v mém životě stalo, a pak bych chtěl rozhřešení. Jsem protestant, ale chci rozhřešení...«

»Začneme! Vypravujte všechno!« Rozmlouvali jsme spolu. Pak zmizel ven, zamkl moji celu, znovu přišel a otevřel ji, (to všechno kvůli dozorcům, aby nebyl nápadný), zalepil zatemnění, opět udělal díru, aby měl práci a získal čas. A mezitím byl se svým vyprávěním u konce. »Měli jsme štěstí, všechno proběhlo dobře. A nyní chci katolické rozhřešení...« Modlili jsme se spolu vyznání víry, naděje, lásky a dokonalé lítosti a odevzdanosti. Všechno po mě opakoval. »Tak, nyní vám dám požehnání a můžete být zcela klidný. Udělal jste, co jste mohl. Bůh vás již přijal do své milosti.« - »Otče, požehnání ano, ale také roz-

hřešení. Já neodejdu, anebo budu znovu přicházet, dokud mi nedáte rozhřešení. Protestanté je bohužel nemají. Lidé jim to sebrali. Jestliže mám dnes v noci zemřít, chci dostat rozhřešení.«

Byl jsem hluboce dojat. Ale co jsem měl dělat? »Jste rádně pokřtěn?« - »Ano, pocházím z přísné věřící rodiny!« - »Věříte v Nejsvětější Trojici a Ježíše Krista?« - »Ano, otče.« - »Jestliže dnes skutečně přejdete na věčnost, k Bohu, chcete všechno udělat tak a věřit tak, jak to chce Bůh?« - »To je přece samozřejmé!« - »A jestliže, jak doufáme a za což se modlíme, šťastně přecháte tuto bídu a opět se dostanete ven...« - a on sám pokračoval: »...chci se s celou svou rodinou stát katolíkem, a chtěl bych, abych byl již dříve katolíkem. Ale teď, otče, rychle, je nejvyšší čas! Ale bez rozhřešení já od vás neodejdu!«

Dal jsem mu rozhřešení. Udělal skutečně všechno, co mohl udělat. Úřední přestup byl v té chvíli nemožný. Nikdo nesměl vůbec vědět, že mluvíme o náboženských věcech...

Můj Bože, jak on byl šťastný, jak přešťastný...! »Otče, pomozte mi děkovat. A teď ať přijde, co chce. Přes všechnu hrůzu je teď všechno dobré, když pro mě dnes v noci přijdou. Tam nahoru přijdu v pořádku.«

V noci ho skutečně odvedli, ale nepopravili ho. Dostal se později na svobodu a dodržel slovo.

TAJNÁ MŠE SVATÁ V CELE

Náš otec František z Tattenbachu si přes všechny těžkosti a nebezpečí našel cestičku až na velitelství mé „budovy«. Po- dařilo se mu mnohé, velký počet vězňů mu musí děkovat za hodiny milosti, zvláště já. To bylo tak: Jednoho dne hodil jeden dozorce vztekle balík na moji pryčnu. Jeho pohled byl hněvivý. Něco zaklel, ale já jsem mu nerozuměl.

(Pokračování příště)

Modlitba nás osvobozuje ode všeho, co člověka odděluje od Boha. Ona nás chrání proti malomyslnosti a otevírá lidská srdce Boží milosti.

Jan Pavel II.

Zdá se mi, že lidé současnosti potřebují důtklivé posílení ve víře prostřednictvím svědka spojeného s Bohem.

Jan Pavel II.

Život Kristův (15)

XV. Prolog Janova evangelia – syntéza víry apoštolské církve

1) V předešlé katechezi jsme na základě synoptických evangelií ukázali, jak se víra v Boží synovství Ježíše Krista postupně díky Otcovu zjevení potvrzovala ve vědomí jeho učedníků a posluchačů, především ale ve vědomí apoštolů. K vytvoření přesvědčení, že Ježíš je Božím Synem v úzkém a plném slova smyslu (nikoli pouze v metaforickém smyslu), přispívá zejména svědectví Otce, který zjevuje v Kristu svého Syna (můj Syn) při teofaniích, které se odehrály při křtu v Jordánu a při proměnění na hoře. Viděli jsme rovněž, jak díky Otcovu vnitřnímu působení dospěly k pravdě o Ježíšově Božím synovství myslí a srdce apoštolů, jak vyplývá z Ježíšových slov vůči Petrovi: *Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec* (Mt 16,17).

2) Ve světle této víry v Boží synovství Kristovo – tato víra po vzkříšení získala mnohem větší konzistenci a sílu – je také třeba číst celé Janovo evangelium a zejména jeho slavný Prolog (srov. Jan 1,1-18). Je to jedinečná syntéza víry církve apoštolské doby, tedy oné první generace učedníků, jíž bylo dopřáno, aby mohla mít přímý kontakt s Kristem, a to jak bezprostředním způsobem, tak prostřednictvím apoštolů, kteří hovořili o tom, co osobně viděli a slyšeli, a kteří v Ježíši odhalili uskutečnění všeho toho, co předpověděl Starý zákon o Mesiáši. To, co bylo zjeveno dříve, bylo jistým způsobem zahaleno. Nyní, ve světle událostí Ježíšova života a zejména na základě velikonočních událostí, toto tajemství nabylo na průzračnosti, stalo se jasnějším a srozumitelnějším. Tímto způsobem Janovo evangelium, které bylo napsáno jako poslední ze čtyř evangelií, představuje z určitého hlediska nejkompletnější svědectví o Kristu jakožto Božím Synu – Synu, který je soupodstatný s Otcem. Duch svatý, jehož Ježíš přislíbil svým apoštolům, který je měl naučit všemu (srov. Jan 14,26), dovolil evangelistovi, aby skutečně zkoumal hlubiny Boží (srov. 1 Kor 2,10) a aby to vyjádřil v inspirovaném textu Prologu čtvrtého evangelia.

3) *Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest* (Jan 1,1-3). *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy* (Jan

1,14). *Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali* (Jan 1,10-11). *Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se narodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z muže, ale z Boha*

(Jan 1,12-13). *Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm vydal svědectví* (Jan 1,18).

4) Prolog Janova evangelia je bezesporu klíčovým textem, v němž je plně vyjádřena pravda o Ježíšově Božím synovství. Ten, který se v čase stal tělem, tedy člověkem, je od věčnosti samo Slovo, tedy Jednorozený Boží Syn, Bůh, který „spočívá v Otcově náruči“. Je Synem, který má tutéž podstatu jako Otec, je Bohem z Boha. Od Otce dostává plnost slávy. On je Slovo, skrze něž všechno povstalo (srov. Jan 1,1), a proto všechno, co existuje, má v něm svůj počátek, jak říká kniha Genesis (srov. Gn 1,1), tedy počátek díla stvoření. Věčný Syn, když přichází na svět, vezme na sebe tělo, a tak přináší lidstvu plnost milosti a pravdy.

Přináší plnost pravdy proto, že nás zpravuje o pravém Bohu, jehož nikdo nikdy nespatriil. Přináší plnost milosti, poněvadž všem těm, kdo jej přijímají, dává, aby se znovu zrodili z Boha, tedy aby se mohli stát Božími syny. Bohužel, jak konstatuje evangelista, svět ho odmítl; i když přišel mezi svůj lid, mnozí jej nepřijali.

5) Pravda obsažená v Prologu Janova evangelia je tatáž pravda, kterou nalézáme v ostatních knihách Nového zákona. Tak například v listu Židům čteme, že Bůh: *V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží velebnosti* (Žid 1,2-3).

6) Prolog Janova evangelia, stejně jako list Židům, tedy vyjadřuje pomocí biblických narážek to, že v Kristu se naplnilo všechno, co bylo přislíbeno v knihách Starého zákona, počínaje knihou Genesis, přes Mojžíšův zákon (srov. Jan 1,17) a proroky až po mudroslovné knihy. Výraz „Logos“, který byl na počátku u Boha, odpovídá hebrejskému výrazu *dabar*. I když evangelium hovoří řecky a používá výrazu *Logos*, pozadí celého hymnu je jednoznačně starozákonní. Ze Starého zákona si vypůjčuje dvě dimenze: Rozměr odpovídající *hochma*, tedy moudrosti pojmávané jako Boží záměr ohledně stvoření, a dimenzi *dabar* (slova), které označuje naplnění tohoto záměru. Souzvuk s výrazem *Logos*, který používala rovněž řecká filozofie, usnadnil přiblížení těchto pravd myslím formovaným řeckou filozofií.

7) Zůstaňme však v oblasti Starého zákona a připomeňme si to, co stojí v knize proroka Izaiáše: *Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavráti se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal* (Iz 55,11). Zde se objevuje výraz *dabar* – slovo, které není pouze výrokiem, nýbrž také činem, skutkem. Lze říci, že již ve starozákonních knihách je patrná určitá personifikace „Slova“, totéž platí o „Moudrosti“.

V knize Moudrosti můžeme číst: (Moudrost) *„je zasvěcena do Božího vědění a řídí volbu jeho skutků“*. Na jiném místě stojí: *S tebou je Moudrost, která zná tvoje díla a byla při tom, když jsi tvořil svět. Ona ví, co se líbí tvým očím a co je správné podle tvých přikázání ...Sešli ji ze svatých nebes, od trůnu své slávy ji pošli, aby byla se mnou a pracovala, abych poznal, v čem máš zalíbení* (Mdr 9,9-10).

8) Jsme tak velmi blízko slo-
vům Prologu Janova evangelia.
Ještě blíže jsou pak výroky knihy
Moudrosti, které říkají: *Když
totiž všude zavládlo hluboké ml-
čení a noc ve svém běhu byla
v půli cesty, tvé všemohoucí slovo
se náhle sneslo jako nelitostný
bojovník z královského trůnu
na nebesích doprostřed země od-
souzené k záhubě. Jako břitký
meč přinášelo tvůj neodvolatelný
rozkaz* (Mdr 18,14-15). Toto
„Slovo“, na něž narážejí mudro-
slovné knihy, a ona „Moudrost“,
která byla od počátku s Bohem,
jsou nahlíženy ve vztahu ke stvo-
řenému světu, který řídí (srov.
Prísł 8,22-27). „Slovo“ v Janově
evangelii není pouze počátkem,
nýbrž je zjeveno jako stále ob-
rácené čelem k Bohu (*pros ton
Theon*) a jako samotný Bůh. „A
to Slovo byl Bůh.“ On je jedno-
rozený Syn, který spočívá v Ot-
cově náruči – tedy Bůh Syn. Je
Osobou, která vyjadřuje Boha,
odlesk jeho podstaty (srov. Žid
1,3), soupodstatný s Otcem.

9) Právě tento Syn – *Logos*
se stal tělem. Je to ten, komu
vydává na březích řeky Jordán
svědectví Jan Křtitel. O tomto
muži v Prologu čteme: „*Byl člo-
věk poslaný od Boha, jmenoval se
Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil
o tom světle...*“ (Jan 1,6-7) Tím
světlem je Kristus jakožto *Logos*.
V Prologu se o tom výslovně
říká: *V něm byl život a ten život
byl světlem lidí* (Jan 1,4). To je
ono pravé světlo, které osvětluje
každého člověka (Jan 1,9). Je
to světlo, které září v temnotách
a temnota je nepohltila (Jan
1,5).

Tak tedy podle Prologu Ja-
nova evangelia je Ježíš Kristus
Bohem, protože je jednoroz-
ným Synem Boha Otce, věčným
Slovem. Přichází na svět jako
pramen života a svatosti. To
vše představuje opravdu ústřed-
ní a rozhodující bod našeho
vyznání víry: *A Slovo se stalo
tělem a přebývalo mezi námi* (Jan
1,14).

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Instrukce o modlitbách za uzdravení skrze Boha (4)

Kongregace pro nauku víry

5. Charisma uzdravování v kontextu přítomnosti

V průběhu církevních dějin
nechybělo světců, kteří vyko-
nali zázračná uzdravení. Taková
uzdravení se tedy nekonala
pouze v apoštolských dobách.
Takzvané »charisma uzdravová-
ní«, k němuž v dalším následují
věroučná objasňující stanoviska,
ovšem k těmto fenomenům ne-
lze přiřazovat.

Záležitost se týká spíše zvláš-
tních modlitebních shromáždění
organizovaných za účelem získat
zázračné uzdravení zúčastně-
ných pacientů, nebo modliteb
za uzdravení po eucharistickém
společenství se stejným účelem.

Pokud jde o uzdravení, kte-
rá se vážou na místa modlitby
(chrámy u ostatků mučedníků
nebo jiných světců atd.), i ty jsou
bohatě doloženy v dějinách cír-
kve. Ve starověku a středověku
přispívaly k popularizaci poutí
do některých svatyní, které se
staly slavnými také z toho důvo-
du, jako je chrám sv. Martina
z Toursu, katedrála sv. Jakuba
v Compostelle a další. Totéž
se děje i v současné době, jako
např. před více než sto lety v Lur-
dech. Taková uzdravení nezahr-
nují proto »charisma uzdravení«,
protože se nevztahují k eventuál-
nímu subjektu takového charis-
matu, ale je třeba je vzít v úvahu
v okamžiku, kdy doktrinálně
vyhodnocujeme uvedená modli-
tební shromáždění.

Pokud jde o modlitební shro-
máždění za účelem získat uzdra-
vení, tedy cíl, který i když není
převažující, alespoň s jistotou
ovlivňuje jejich program, je
vhodné rozlišovat mezi těmi,
kdy je možno uvažovat o »cha-
rismatu uzdravování«, ať už sku-
tečném nebo domnělém, a mezi
jinými, která nejsou spojována
s takovým charismatem. Aby

bylo možno brát zřetel na even-
tuální charisma, je třeba, aby
se zde jako rozhodující projev
skrze účinek modlitby zásah
jedné nebo několika samostat-
ných osob, anebo jde o určitou
kvalifikovanou kategorii, např.
o moderátora skupiny, který
vede shromáždění. Není-li zde
spojení s »charismatem uzdra-
vování«, přirozeně že obřady
obsažené v liturgických knihách,
pokud se uskutečňují v souladu
s liturgickými normami, jsou
povoleny a často jsou vhodné,
jak je tomu v případě mše za
nemocné. Jestliže nerespektují
liturgické normy, chybí jim legi-
timita.

Ve svatyních se konají také
četné jiné obřady, které samy
o sobě nesledují cíl dosáhnout
od Boha milostí uzdravení, ale
v úmyslu organizátorů a účastní-
ků mají jako významnou součást
svého cíle dosažení uzdravení;
z toho důvodu se konají obřady
liturgické (např. výstav Nejsvět-
ější svátosti s požehnáním),
nebo neliturgické, ale s lidovou
zbožností, ke které církev po-
vzbuzuje, jako je slavnostní mod-
litba růžence. Také tato shro-
máždění jsou legitimní, pokud se
jejich autentický smysl nezvrh-
ne. Např. není možno postavit
na první místo touhu dosáhnout
uzdravení nemocných tak, že
se vytratí vlastní cíl výstavu Eu-
charistie; ona totiž »vede věřící,
aby v ní poznávali zázračnou
Kristovu přítomnost, a zve je
k duchovní jednotě s ním, k jed-
notě, která nachází svůj vrchol
ve svátostném přijímání.«⁽²⁶⁾

»Charisma uzdravování« ne-
ní možno přiřknout nějaké vy-
mezené třídě věřících. Je totiž
jasné, že sv. Pavel, když hovoří
o různých charismatech v 1.
listu Korintským 12, nepřiděluje
dar »charismatu uzdravování«
zvláštní skupině, ať už jsou to

apoštolové, proroci či učitelé
nebo ti, kteří vládou, nebo
kdokoliv jiný; je zde totiž jiná
logika, která řídí rozdělování:
to všechno působí jeden a týž
Duch. On vhodně přiděluje kaž-
dému zvlášť, jak chce (1 Kor
12,11). V důsledku toho při mod-
litebních shromážděních organi-
zovaných za účelem dosáhnout
uzdravení by bylo naprostou
svévolí přidělovat »charisma
uzdravování« určité kategorii
účastníků, na příklad vedoucím
skupiny; nezbyvá než svěřit se
nejsvobodnější vůli Ducha svaté-
ho, který dává některým zvláštní
charisma uzdravování, aby zjevil
silu milosti Zmrtvýchvstalého.
Na druhé straně ani nejintenziv-
nější modlitby nemohou dosáhnout
uzdravení všech nemocí.
Tak se sv. Pavel musí dovědět od
Pána, že *postačí ti moje milost,
protože moje síla se tím zřejměji
projeví ve slabosti* (2 Kor 12,9),
a že snášené utrpení může mít
ten smysl, pro který *na svém
těle doplňuji, co zbývá vytrpět do
plné míry Kristových útrap* (Kol
1,24).

II. DISCIPLINÁRNÍ USTANOVENÍ

Čl. 1 – Každému věřícímu
je dovoleno obracet se k Bohu
v modlitbě, aby obdržel uzdra-
vení. Jestliže však se tyto modlitby
konají v kostele nebo na jiném
posvátném místě, je vhodné,
aby je vedl ordinovaný přísluho-
vatel.

Čl. 2 – Modlitby za uzdravení
se kvalifikují jako liturgické,
jestliže jsou obsaženy v litur-
gických knihách schválených
kompetentní církevní autoritou;
jinak nejsou liturgické.

Čl. 3 – § 1. Liturgické modlit-
by za uzdravení se konají podle
předepsaného ritu a v posvá-
tném rouchu určeném v Ordo
benedictionis infirmorum v Ri-
tuale Romanum⁽²⁷⁾.

§2. Biskupské konference
mohou v souladu v tím, co je
Pokračování na str. 14

**INSTRUKCE O MODLIT-
BÁCH ZA UZDRAVENÍ -
pokračování ze str. 13**

uvedeno v Praenotanda V, De adaptationibus, quae Conferentiae Episcoporum competunt⁽²⁸⁾ v témže Rituale Romanum, stanovit dodatky k ritu žehnání nemocných, pokud je pokládají za pastoračně vhodné, případně nutné, po předchozím schválení Svatým stolcem.

Čl. 4 - § 1. Diecézní biskup⁽²⁹⁾ má právo vydat normy pro svou místní církev o liturgických obřadech za uzdravení v souladu s normou kán. 838 § 4.

§ 2. Ti, kteří pečují o přípravu takových liturgických obřadů,

musí při jejich realizaci dodržovat tyto normy.

§ 3. Povolení konat takové obřady musí být explicitní, i když je organizují nebo se jich účastní biskupové nebo kardinálové. Existuje-li spravedlivý a dostatečný důvod, má diecézní biskup právo vyslovit zákaz jinému biskupovi.

Čl. 5 - § 1. Neliturgické modlitby za uzdravení se realizují způsobem odlišným od liturgických obřadů, jako modlitební setkání nebo četba Božího slova, při čemž zůstává v platnosti povinnost dohledu místního ordináře podle normy kán. 839 § 2.

§ 2. Je třeba se přísně vyvarovat směšování těchto volných

neliturgických modliteb s liturgickými obřady v pravém slova smyslu.

§ 3. Je dále nutné, aby se v jejich průběhu předešlo formám podobným hysterii, vyumělkovanosti, teatrálnosti a senzačnosti, především ze strany těch, kteří je vedou.

Čl. 6 - Použití prostředků masové komunikace, zvláště televize, v průběhu modliteb za uzdravení, ať už liturgických, nebo neliturgických, podléhá dohledu diecézního biskupa v souladu s ustanovením kán. 823 a s normami stanovenými Kongregací pro nauku víry v Instrukci z 30. 3. 1992.⁽³⁰⁾

Čl. 7 - § 1. V souladu s ustanovením výše uvedeného článku 3 a s výjimkou obřadů za nemocné uvedených v liturgických knihách není dovoleno vkládat ani liturgické, ani neliturgické modlitby za uzdravení do slavení Nejsvětější svátosti, do svátosti a liturgie hodin.

§ 2. Během obřadů, o nichž hovoří § 1, je dána možnost vkládat zvláštní úmysly modliteb za uzdravení nemocných do všeobecných přímlovů věřících, pokud jsou zařazeny.

Čl. 8 - § 1. Obřad exorcismu musí být prováděn v přísné podřízenosti diecéznímu biskupovi podle nor. kán. 1172, Dopisu Kongregace pro nauku víry z 29. září 1985⁽³¹⁾ a podle Rituale Romanum.⁽³²⁾

§ 2. Modlitby exorcismu obsažené v Rituale Romanum musí být odlišeny od obřadů za uzdravení, jak liturgických, tak neliturgických.

§ 3. Je absolutně zapovězeno vkládat modlitby exorcismu do slavení mše svaté, svátosti a liturgie hodin.

Čl. 9 Ti, kteří vedou obřady za uzdravení, ať už liturgické, nebo neliturgické, necht' se snaží ve shromáždění o zachování atmosféry klidné zbožnosti a použijí nezbytné rozvážnosti, pokud mezi přítomnými dojde k uzdravení; po skončení obřadu mohou prostě a pečlivě shromáždit

eventuální svědectví a předložit událost kompetentní církevní autoritě.

Čl. 10 - Kdykoliv se potvrdí, že při obřadech za uzdravení ať liturgických, nebo neliturgických, dochází k zneužití, v případě evidentního pohoršení pro obec věřících, nebo v případě závažného nedodržování liturgických a kázeňských norem je nutný a povinný zásah autority diecézního biskupa.

Papež Jan Pavel II. v průběhu audience udělené podepsanému prefektovi schválil tuto Instrukci, o které rozhodlo řádné zasedání této Kongregace, a nařídil její zveřejnění.

Dáno v Římě v sídle Kongregace pro nauku víry 14. září 2000 na svátek Povýšení Svatého Kříže.

+ Josef kardinál Ratziger,
prefekt,
+ Tarcisio Bertone SDB,
sekretář

Poznámky:

⁽²⁶⁾ Rituale Romanum, Ex Decreto Sacrosancti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum, Auctoritate Pauli PP. VI promulgatum, De Sacra Communione et de Cultu Mysterii Eucharistici Extra Missam, Editio typica, Typis Polyglottis Vaticanis, MCMLXXXIII, 82.

⁽²⁷⁾ Srov. Rituale Romanum, De Benedictionibus, 290-320.

⁽²⁸⁾ Tamtéž 39.

⁽²⁹⁾ Osobám jim na roveň postaveným podle kán. 381, § 2.

⁽³⁰⁾ Srov. CONGREGAZIONE PER LA DOTTRINA DELLA FEDE, Istruzione circa alcuni aspetti dell'uso degli strumenti di comunicazione sociale nella promozione della dottrina della fede, 30 marzo 1992, Libreria Editrice Vaticana, Città del Vaticano 1992.

⁽³¹⁾ Srov. CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, Epistula Inde ab aliquot annis, Ordinarius locorum missa: in mentem normae vigentes de exorcismis revocantur, 29 septembris 1985, AAS 77(1985), 1169-1170.

⁽³²⁾ Srov. Rituale Romanum, Ex Decreto Sacrosancti Oecumenici Concilii Vaticani II instauratum, Auctoritate Ioannis Pauli II promulgatum, De Exorcismis et Supplicationibus quibusdam, Editio typica, Typis Vaticanis MIM, Praenotanda, 13-19.

Odešel jeden z prvních salesiánských oratoriánů v Brně

V moravské metropoli zemřel ve věku 75 let PhDr. Emil Petřík, významný katolický aktivista. R. 1939 se stal oratoriánem salesiánské oratoře v Brně, po válce byl redaktorem Národní obrody. V této profesi se setkal už před únorem 1948 s „potěšujícím“ zájmem Státní bezpečnosti a jen taktak unikl osudu lidoveckého poslance Ing. Rostislava Sochorce, zatčeného ještě před 25. únorem 1948 a ubitého ve vězení. Zachránil si takřka holý život emigrací do USA, kde prožil 42 let. Věnoval se spolu se svým přítelem dr. Vilémem Stráneckým novinářské práci v benediktinském klášteře sv. Prokopa v Lisle u Chicaga, kde byl opatem Čechoameričan dr. Ambrož Ondrák, protektor mnoha českých exulantů. Spolu s ním a dalšími krajany dr. Petřík inicioval zhotovení sochy Panny Marie, jež měla být částečnou náhradou za zničenou mariánskou sochu na Staroměstském náměstí v listopadu 1918. Stála v areálu opatství sv. Prokopa v Lisle. R. 1990 se dr. Petřík vrátil do vlasti a žil až do své smrti v rodném Brně. Aktivně

se zasadil o převoz sochy, která dostala název „Panna Maria v exilu“, do vlasti a při vzácném porozumění otce opata Michaela Pojezdného o její umístění v zahradách premonstrátského kláštera v Praze na Strahově r. 1994.

S dr. Petříkem odešla jedna z aktivních postav české katolické emigrace. O jeho neustálém zájmu o krajany ve vlasti svědčí například to, že v r. 1968 v atmosféře tzv. pražského jara podnikl pololegální a dobrodružnou cestu do vlasti, kde se setkal s brněnským biskupem Mons. Karlem Skoupým. Jako publicista neustále upozorňoval na pronásledování církve komunistickým režimem a snažil se, aby se každé zprávě tohoto typu dostalo náležitosti zveřejnění. Byl také velkým ctitelem Panny Marie, jíž všechny své aktivity svěřoval. Péče o sochu je toho důkazem. Kéž ona, Paní a Matka exilu i domoviny, ho přivede do nebeské společnosti svatých patronů českého národa, které mnohokrát a často vyzval o pomoc a přímlovu.

R. Malý

Kláster je ze hry, na radě je kostel

Důvody, pro něž katolická církev uvažuje o jiném využití malostranského chrámu sv. Kajetána, jsou už delší dobu známé. Není to ani snaha církve zbavovat se za výhodnou cenu využívaného kostela, ani touha obohatit se z případného prodeje. Podobné spekulace několika novinářů a památkářů, kteří projeví až dojemnou starost o využití inventáře kostela v případě jeho zrušení, měly úplně jiný cíl než vrátit „zbloudilou“ církev na pravou cestu.

Především šlo o přehrání černého Petra – zanedbanosti památek – do rukou církve – tedy právě té instituce, jejíž památky 40 let systematicky devastoval komunistický režim. Nedbalost v dřívější péči o sv. Kajetána je také jediným důvodem jeho povážlivého technického stavu. S heslem „církev prodává kostely – nestará se o svůj majetek“ ovšem chtěli organizátoři kampaně kolem sv. Kajetána zpochybnit i církevní restituční nároky. A navíc měla tato kampaň odvést pozornost od státních manipulací s původně církevním majetkem.

Ve skutečnosti ani památkáři, ani stát, ani pražský magistrát velkou starost o osud chrámu sv. Kajetána neměli a nemají. Kdyby tomu bylo jinak, těšila by se jejich pozornosti nabídka, která spojovala perspektivu kostela s využitím přílehlého objektu bývalého kláštera teatinů (kajetánů). Nabídka počítala v převzetí státem nevyužívané budovy (z majetku redemptoristů se dostala do rukou státu) řeholním řádem,

kteří nemá svůj klášter v Praze. Řád, který o objekt projevil zájem, chtěl využívat a spravovat i přílehlý kostel sv. Kajetána. Tim by byla vyřešena palčivá otázka naléhavých oprav chrámu a klášter mohl začít opět sloužit svému účelu.

Ministr vnitra Stanislav Gross, na něhož se řád obrátil, měl vynikající příležitost zabít dvě mouchy jednou ranou. Kdyby chtěl věcem opravdu pomoci, klášter, jen formálně užívaný resortem vnitra, by řádu přiklepl. Místo toho však ministr nejprve řeholníkům sdělil, že o nevyužitý objekt má zájem šest orgánů státní správy. A pokud o něj definitivně nepožádají orgány, bude klášter prodán ve veřejné obchodní soutěži. Jen ať si ho pěkně církev koupí zpátky, když o něj jednou přišla!

Ale ani to nebyl konec všech absurdit. Ukázalo se totiž, že pan ministr neví, co se děje v jeho resortu. Už tři měsíce před Grossovým tvrzením o zájmu šesti orgánů státní správy totiž celá vláda rozhodla o směně bývalého kláštera za nemovitosti akciové společnosti BAYTON SLUŽBY v Řepích u Prahy. A jaký byl rozdíl v cenách směňovaných objektů? Velmi podstatný: 96 milionů korun ve prospěch ministerstva vnitra. Otázka nakonec: kolika asi miliony ze získaného prospěchu přispěje stát na opravu kostela sv. Kajetána?

Jiří Karas, poslanec za KDU-ČSL
www.karas.cz

Víkendová duchovní obnova pro dívky u Panny Marie v Klokotech, začátek 2. 3., do 4. 3. 2001.

Téma: Jak prožít postní dobu na začátku nového tisíciletí. Přihlášky poslejte nejpozději týden před termínem na adresu: Sestry Nejsv. Spasitele, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor. Telefon: 0361/325 84. Přineste si s sebou spacák. *Jste schopny pro někoho riskovat? Udělte to pro Krista.* (Jan Pavel II.)

Hledáš vnitřní uzdravení? Chceš duchovně pookrát? V Praze na Hradčanech se konají exercicie s tématem: **„Ježíš Tě miluje. Jeho jizvami jsme uzdraveni.“** Termín: **12. – 18. března** pro sekulární františkány a jejich příznivce.

Příjezd je v první uvedený den v 17 hod. a zakončení poslední den po obědě. Vede o. Augustin. Cena pobytu je 1 200 Kč (ubytování a plná penze). Platí se při nástupu. Přihlášky poslejte písemně na adresu: EXERCICNÍ DŮM, Loretánské nám. 6a, 118 00 Praha 1 – Hradčany, nebo na e-mail: ed.praha@volny.cz.

U příležitosti 14. února, kdy celý svět slaví svátek patronů Evropy sv. Cyrila a Metoděje, budou bohoslužby v Brně-Židenicích, v kostele jim zasvěceném:

V neděli 11. února 2001: v 10.00 hod. slavná pontifikální mše sv., kterou bude celebrovat novorošíšský opat Marian Rudolf Kosík OPræm. V 18.00 hod. – svatá liturgie (mše sv. východního obřadu), při níž bude zpívat sbor Cyrilské jednoty z Rajhradu a Židlochovic, celebrojí kněží východního obřadu.

Ve středu 14. února 2001: v 18.00 hod. pontifikální mše sv., celebrovat budou opati Bronislav Ignác Kramář OPræm. ze Želiva, ThDr. Lukáš Evžen Martinec OSA ze Starého Brna, M. R. Kosík OPræm. z Nové Říše.

Přijďte s námi oslavit naše slovanské apoštoly
Duchovní správa v Brně – Židenicích

Liturgická čtení

Neděle 11. 2. – 6. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 17,5-8
Ž 1,1-2.3.4+6 Odp.: Ž 40(39),5a
2. čt.: 1 Kor 15,12.16-20
Ev.: Lk 6,17.20-26

Pondělí 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 4,1-15.25
Ž 50(49),1+8.16bc-17.20-21 Odp.: 14a
Ev.: Mk 8,11-13

Úterý 13. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6,5-8; 7,1-5.10
Ž 29(28),1a+2.3ac-4.3b+9b-10 Odp.: 11b
Ev.: Mk 8,14-21

Středa 14. 2. – ferie

1. čt.: Gn 8,6-13.20-22
Ž 116B(115),12-13.14-15.18-19 Odp.: 17a
Ev.: Mk 8,22-26

Čtvrtek 15. 2. – ferie

1. čt.: Gn 9,1-13
Ž 102(101),16-18.19-21.29+22-23 Odp.: 20b
Ev.: Mk 8,27-33

Pátek 16. 2. – ferie

1. čt.: Gn 11,1-9
Ž 33(32),10-11.12-13.14-15 Odp.: 12b
Ev.: Mk 8,34-9,1

Sobota 17. 2. – nez. pam. sv. Alexia a druhú nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Žid 11,1-7
Ž 145(144),2-3.4-5.10-11 Odp.: 1b
Ev.: Mk 9,2-13

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	919	934	949	964	980	996	1012
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	981	997	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	693	939	953	969	985	1002	1308
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1017
Záv. modlitba	693	939	954	970	986	1002	1308

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	975	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	1011	694
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	693	693	948	963	980	996	1012	695
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Maria Calasanz Ziescheová:

NÁVRAT

Ústřední postavou příběhu odehrávajícího se po 2. světové válce v Německu je kněz Thomas Volkner. Deset let po skončení války se vrací z ruského zajetí ten, který se v zajateckém táboře sám choval jako hrdina a mnoho lidí zachránil; nyní potřebuje pomoc blízkých a přátel, aby se mohl opět v plné síle vrátit do kněžské služby. Hlavní hrdinové skutečně prožili události líčené v této knize a v omezené míře dovolili jejich zveřejnění.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., A5, 232 stran, 239 Kč*

Phil Bosmans:

LÁSKA DĚLÁ DIVY

Člověk je stvořen k obrazu Božímu, aby se podobal Bohu, který je láska. To on dává člověku ruce, aby rozdával, srdce, aby milovalo, dvě paže, které mohou obejmout bližní. Člověk není na tomto světě pro průmysl, výrobu, obchod, konto v bance či pro konzum. Člověk je stvořený proto, aby žil v lásce a rozdával štěstí lidem okolo sebe. Malým průvodcem na této cestě může být právě knížka Ph. Bosmanse.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., 110x170 mm, 78 stran, 89 Kč*

Michel Quoist:

POVÍDEJ MI O LÁSCE

V našem moderním světě se láska stala banalitou, ztratila hodnotu, zvěčněla. Znehodnotit lásku znamená narušit život. Je nejvyšší čas vrátit lásce její pravé místo v srdci člověka a světa, znovu objevit její nekonečnou dimenzi a vrátit jí její poezii. O to se úspěšně pokusil také autor této knihy.

Portál, 4. vydání, brož., zúž. A5, 216 stran, 189 Kč

John Powell:

ŠTĚSTÍ ZAČÍNÁ UVNITŘ

Autor publikace vychází z předpokladu, že přirozeným stavem bytosti jménem člověk je štěstí. Bůh chce, aby člověk byl šťastný nejen na věčnosti, ale už zde na tomto světě. Z toho však logicky plyne: je-li člověk stále nešťastný, něco není v pořádku. Něco mu chybí. Kniha tuto myšlenku vysvětluje, a tím pomáhá na cestě k pravému štěstí.

*Portál, 2. vydání, brož., zúž. A5,
190 stran, 189 Kč*

Vážení čtenáři,

jak jsme už dříve sdělili, museli jsme od 1. 1. 2001 začít používat služby PoNoS, která je pro nás administrativně náročnější. Od našich pracovníků to vyžaduje mnohem více času pro balení a označování jednotlivých zásilek. Proto již nestačíme vyexpedovat celý náklad Světla jako dosud od pátku do úterý, část expedice zůstává ještě na středu. Prosíme tedy o pochopení, jestliže letos dostáváte svůj výtisk Světla o jeden den později než loni.

Redakce

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 772 00 OLOMOUČ 2

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1